

ספר זוהר יום הכיפורים

הכולל בתוכו כל מאמרי הזוהר ליום הכיפורים

ובוודאי הלומד מאמרים אלו בשבת שבתון,
מכפיל ומשליש זכויותיו עשרת מונים, ושעה
לימוד הזוהר הקדוש ביום הקדוש, יחשב
למאות מיליוני שנות תורה כמבואר בספר
ערכה של שעה וכוח הזוהר חלקים א-ד.
ויתקיים בנו הבטחת משה רעיא מהימנא בדא
יפקון מגלותא ברחמי אמון.

יצא לאור עשרת ימי תשובה תשע"ג

על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פק: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

הקדמה

י'תפרסם ה'זוהר ו'ילמדו ה'כל את תורת הזוהר על ידי עיון בספר קדוש זה שאנחנו מוציאים עתה לאור, בעזרת ה' ובסיעתא דשמיא הצלחנו לגמור את ספר הקדוש זוהר ליום הכיפורים, כדי לזכות את ישראל ביום הקדוש הזה, ללמוד ולסיים מאמרי הזוהר השייכים ליום הכיפורים, רבות הזכרנו בספרים הקודמים על הזכות של לימוד הזוהר בשבת קודש, ראה בהרחבה בקונטרסים "ערכה של שעה, ו"כוח הזוהר" חלקים א-ד, וודאי שיום הכיפורים שנקרא שבת שבתון, הזכויות מכפילות את עצמם בפרט שהלימוד יוצא מפה קדוש מתוך צום ובכי ותפילה וצעקה, וודאי שיתקבל הלימוד לרצון לפני ה', להיחתם לאלתר לחיים טובים ולשלום, וכדאי רבי שמעון לסמוך עליו, ולקרוב ק"ץ הגאולה כמו שהבטיח משה רבינו מהימנא בספרא דא יפקון מגלותא ברחמי אמן כן יהי רצון.

תורתו מגן לנו

דגל הזוהר

054-7112492

אנחנו
מוגן
לומד זוהר!

שנ"י מועצת גדולי ישראל
למען תורת הדרשב"י

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׂכִינְתָא מִעַפְרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינַת עֲוֹנֵנוּ
אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבֵּי שְׂמַעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנֵי. וְעַל יְדֵי זֶה תַּחֲקִיִּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ ע"ה
(תהילים סא ד-ה) כִּי הִיִּית מַחְסֵה לִי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגִנְרָה בְּאֶהְלֵךְ
עוֹלָמִים אַחְסֵה בְּסִתְר כְּנָפֶיךָ סְלָה. וְאִזְכָּרָה שְׂבִלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ
שְׂפֹתוֹתֵיהֶם דּוֹבְכוֹת בְּקַבְר, לְמַעַן שְׂמוֹ בְּאֶהְבֵּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדְרִין סַפְרָא סַפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֵה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֵלְךָ וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ
עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ, וְיִהִי נֶעֱם אֲדֹנָי
אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ. (תהילים צ')

ט"ז י"ז), (סוד ה')

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדֹנָי הָאֲדוֹנִים. אָב הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׂקַרְבַּתְנוּ לְתוֹרַתְךָ וְלַעֲבוּדָתְךָ עֲבוֹדַת הַקֹּדֶשׁ, וְנִתַּתְּ לָנוּ חֶלֶק בְּסוּדוֹת
תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גָּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׂתַמַּחַל וְתַסְּלַח לְכָל חַטֹּאתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִכְּדִילִים בֵּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יִהִי רְצוֹן
מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַכּוּנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתְךָ, וְתַקְשִׁיב אָזְנְךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתַפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֶרֶל בְּסוּדוֹת
תּוֹרַתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוּדֵנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֵי כַּסָּא כְּבוֹדְךָ פְּרִיחַ נִיחוּת.

וְתִצְלַח עֲלֵינוּ אֹר מְקוֹר נְשַׁמְתָּנוּ בְּכָל בְּחִינֹתֵינוּ. וְשִׁתְּנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
עֲבָרֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלוּת דְּבָרֶיךָ אֵלֶּה בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתָם וְזִכּוֹת
אֲבוֹתָם וְזִכּוֹת תּוֹרָתָם וְתַמִּימוֹתָם וְקִדְשָׁתָם יַעֲמִד לָנוּ לְכָל נַפְשֵׁי בְּדַבְרֵי
אֱלֹהֵינוּ. וּבְזִכּוֹתָם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שְׁאֲנוּ לּוֹמְדִים. כְּמֵאִמֵּר גַּעִים זְמִירוֹת
יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ. יִהְיוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגְיוֹן
לְבָבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּי דַעַת וְתִבְוֵנָה:

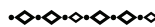
רְבוֹן עֲלְמוֹן, דַּאֲנֵת הוּא מְגַלֵּי עֲמִיקָתָא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלֵּי רְזִיא. יְהֵא רַעְוָא
מִן קְדָמְךָ לְאִסְבְּרָא מְלִין בְּפּוֹמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכַתּוּב,
וְאֲנָכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוֹל בְּכִסּוּפָא קְדָמְךָ.
וְנִזְכִּי לְמִשְׁמַע רְזוֹן עֲלָאִין דְּאוֹרִיתָא מִפּוֹמָא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָאָה.
אָמֵן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אָמֵן, סְלָה:

וְנִתְהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת-הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֵד וְהִיָּה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים:
וְהַמְשַׁכְּלִים יִזְהָרוּ כּוֹהֵר הַרְקִיעַ, וּמִצְדִּיקֵי הַרְבִּים כְּכּוֹכְבִים לְעוֹלָם
וָעֵד: גַּל-עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

חֲרִינֵי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שָׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹךָ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כָּל
אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרְיֵנִי מְזַמֵּן אֶת פִּי לְלַמּוֹד בְּסִפְר
הַזֹּהָר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פ"ב (וְכֹאן יִפְרֵט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאָת...] [יְשׁוּעַת ...]
[לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחְזַקְהוּ [וְיִרְפְּאֵהוּ בְּרַפּוּאָת הַנֶּפֶשׁ וּרְפּוּאָת
הַגּוּף בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁם"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׁאָר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְיִאֲרִיךְ יָמָיו
וְשְׁנוֹתָיו בְּנְעִימִים] [וְיִוִּשִׁיעָהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...] אָמֵן סְלָה.

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבֹתַי שְׁיִתְקִים בְּנוֹ עִתָּה מְקָרָא שְׁכַתּוּב
"וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדֵי בְּסִיתִיךָ לְנַטַע שְׁמַיִם וְלִיסַד אֲרִיץ",

להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופופריא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים פנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"ה הקדוש ובנו רבי אלעזר, וייתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו ברצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוינו במהרה בימינו. ויקוים פנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח

התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניה השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה זיהרה עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולירענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובה לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימוש מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים פנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברכת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בךד ינחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלהיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סוד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיך בגלל אבות שעשו רצונך. בנה ביתך כבתחלה וכונן מקדשך על מכוננו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לגויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (ס"ת).

תּוֹכֵן הָעֵנִינִים

- א. כאילו התענה תשיעי ועשירי..... א
- ב. ביום הזה יכפר עליכם..... א
- ג. בריאת האדם..... ב
- ד. כח התשובה..... ב
- ה. ממעמקים קראתיך ה'..... ג
- ו. טהרת האדם מהחטא..... ג
- ז. תשעה לחדש..... ד
- ח. שמאלו תחת לראשי..... ד
- ט. דין העולם בראש השנה..... ה
- י. הארת פנים ביום הכפורים..... ה
- יא. התעוררות כנגד הקטרוג..... ו
- יב. ערבוב המקטרג..... ז
- יג. התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים..... ז
- יד. דין ברחמים..... ח
- טו. חשיבות המעשה..... ח
- טז. הארה של מעלה ביום הכפורים..... ח
- יז. הגרלות..... ט
- יח. המלכה מבקשת על בניה..... ט
- יט. חרות ושמחה..... י
- כ. יום כפור – יום של נקיון..... יא
- כא. לבושי כפרה..... יב
- כב. בעשור לחדש השביעי..... יג
- כג. אחד המרבה ואחד הממעיט..... יד
- כד. גודל אהבת ה' לישראל..... טו
- כה. אך – למעט..... טז
- כו. יכפר עליכם..... טז
- כז. מצות התענית ביוה"כ..... יז
- כח. ביום הזה..... יז
- כט. מי שלא סולח לחבירו..... יח
- ל. מקרא קודש יהיה לכם..... כ
- לא. כל נדרי..... כא
- לב. מיתת בני אהרן..... כב
- לג. צער על אבדן הצדיקים..... כב

כג	לד. וירא כי אין איש
כה	לה. גדולת היום
כה	לו. מצוות היום
כו	לז. שעיר לה'
כח	לח. סוד קרבן השעיר
ל	לט. שני הגורלות
ל	מ. שני שעירי עזים לחטאת
לא	מא. ונשא השעיר עליו את כל עונתם
לג	מב. איש עתי
לג	מג. בלעם - רע העין
לד	מד. ושלח ביד איש עתי
לד	מה. טוב עין הוא יברך
לה	מו. קטגור נעשה סניגור
לו	מז. שליחת השעיר לעזאזל
לו	מח. הכל צריך, טוב ורע
לז	מט. הקב"ה חס על ישראל
לח	נ. ביום הזה מזומן המלשין
לט	נא. להעסיק את המקטרג
מב	נב. כחו של שעיר
מב	נג. העוונות חוזרים על ראשי עמו
מג	נד. ושעיר עזים אחד
מד	נה. נושא עוון
מד	נו. כמו למטה כן למעלה
מה	נז. לפני ה' תטהרו
מה	נח. כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים
מו	נט. הקטרת הקטורת
מו	ס. עת רצון ושמחה
מז	סא. ההזאות על הכפרת
מח	סב. במה יודעים אם נתקבלה התפלה
מט	סג. אם שגורה תפילתו בפיו

עיר וקדיש מן שמיא נחית

ט לא תשכח מפּי זרעו

ספר
הזוהר הקדוש
עם לשון הקודש
לש"ס דף היומי

מסכתות
ברכות, שבת

לדאיר את הש"ס באור הזוהר

בדא יפקון מן גלוצא ברחמי

ספר
הזוהר
הקדוש
*
עם
לשון
הקדוש
*
ביאורים
לש"ס דף היומי
ברכות,
שבת

זוהר יום הכפורים

כאי"ו התענה תשיעי ועשירי

תענו את נפשתיכם, נפשתיכם הוא אמר, פי ישראל נמצאים צדיקים לפני המלך הקדוש, ויהיה הרצון שלהם אל הקדוש ברוך הוא ולהדבק בו כדי שיתכפר להם חטאם. ולכן, מי שאוכל ושותה בתשיעי ומענג את נפשו במאכל ובמשתה, נמצא בעשירי ענוי נפש בשני חלקים, ונמצא כאלו התענה תשיעי ועשירי. את נפשתיכם - להכליל את הכל, גוף ונפש, ולהכניע ביום הזה, כדי לכפר על חטאם.

תענו את נפשתיכם (ויקרא ט"ו), נפשתיכם קאמר, בגין ד'ישראל משתכחין קמי מלכא קדישא זכאין, ויהא רעותא דלהון לגבי קדשא בריך הוא, ולא תדבקא ביה, בגין דיתכפר להו חוביהו. ועל דא, מאן דאכל ושתי בתשיעאה, ומענגא נפשיה במיכלא ומשתייא, אשתכח בעשיראה ענויא דנפשא בתרין חולקין, ואשתכח כאלו אתעני תשיעאה ועשיראה. את נפשתיכם: לאכללא פלא, גופא ונפשא, ולא תכנגא בהאי יומא, לאתכפרא על חוביהון.

חלק ג
דף ס"ח
ע"ב

ביום הזה יכפר עליכם

למדנו, כי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה?! היום הזה היא צריך להיות! אלא ביום הזה דוקא,

תאנא כי ביום הזה יכפר עליכם. ביום הזה. היום הזה מיבעי ליה. אלא ביום הזה דייקא, דביה

אתגלי עתיקא קדישא, לכפרא על חוביהון דכלא.
 שבו מתגלה העתיק הקדוש לכפר על חטאי כלם.

בריאת האדם

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך ה'. שנינו, בשעה שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, רצה לברא אדם. נמלך בתורה. אמרה לפניו: תרצה לברא האדם הזה?! עתיד הוא לחטא לפניך ועתיד הוא להרגיז לפניך. אם תעשה לו כמעשיו, הרי העולם לא יוכל לעמד לפניך, כל שכן אותו האיש. אמר לה: וכי לחנם נקראתי (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים?

רבי יהודה פתח, (תהלים קל) שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה אלהינו ^{אברהם} ^{התורה והיה}. תנינן, בשעתא דברא קדשא בריך הוא עלמא, בעא למברי בר נש, אמליך באורייתא, אמרה קמיה, תבעי למברי האי בר נש, זמין הוא למחטי קמך, זמין הוא לארגזא קמך. אי תעביד ליה בעובדוי, הא עלמא לא יכיל למיקם קמך, כל שבן ההוא בר נש. אמר ליה, וכי למננא אתקרינא, (שמות לד) אל רחום וחנון ארך אפים.

חלק ג
 דף ס"ט
 ע"ב

כח התשובה

וטרים שברא הקדוש ברוך הוא את העולם, ברא תשובה. אמר לה לתשובה: אני רוצה לברא אדם בעולם, על מנת שפשטו לך מחטאיהם, שתהיי עתידה לעזב את חטאיהם ולכפר עליהם. ובכל שעה ושעה התשובה זמינה לאנשים, וכשאנשים שבים מחטאיהם, התשובה הזו שבה לקדוש ברוך הוא, והוא מכפר על הכל, והדינים

ועד לא ברא קדשא בריך הוא עלמא, ברא תשובה, אמר לה לתשובה, אנא בעינא למברי בר נש בעלמא, על מנת דכד יתובון לך מחוביהון, דתהוי זמינא למשבק חוביהון, ולכפרא עלייהו. ובכל שעתא ושעתא תשובה זמינא לגבי בני נשא, וכד בני נשא תייבין מחוביהו, האי תשובה תבת לגבי קדשא בריך הוא, וכפר על כלא,

וְדִינֵינוּ אֶתְּכַפֵּיין, וּמִתְבַּסְּמֵן כְּלָהוּ, וּבֵר נִכְנָעִים, וְכֻלָּם מִתְבַּשְׂמִים, וְאָדָם נֵשׂ אֶתְדְּכִי מִחוּבִיָּה. נִטְהַר מִחֻטָּאוֹ.

ממעמקים קראתיך ה'

אִמְתִּי אֶתְדְּכִי בֵר נֵשׂ מִחוּבִיָּה
בְּשַׁעֲתָא דְעָאֵל בְּהֵאִי
 תְּשׁוּבָה בְּדָקָא חֲזִי. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, דְּתַב קָמִי מְלָפָא עֲלָאָה, וְצִלִּי (דף ע' ע"א) צְלוּתָא מַעֲוִמְקָא דְלָפָא, הָדָא הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַבִּי הֵתְתִיב וְיִתֵּב.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַבִּי הֵתְתִיב וְיִתֵּב, אֶתֶר גְּנוּזֵי הוּא לְעִילָא, וְהוּא עֲמִיקָא דְבִירָא, וּמַהֲאִי נְפִקוּן נְחָלוּן וּמְבוּעִין לְכָל עֵיבָר, וְהוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקְתָּא אֶקְרִי תְּשׁוּבָה. וּמֵאֵן דְּבַעִי לְאַתְבָּא וְלֹאֲתַדְבָּאָה מִחוּבִי, בְּהֵאִי עֲוִמְקָא אֶצְטְרִיךְ לְמַקְרִי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב מִמַּעַמְקִים קָרְאתִיךָ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַבִּי הֵתְתִיב וְיִתֵּב.

מזהרת האדם מהחטא

תְּאֵנָא, בְּשַׁעֲתָא דְהוּה בֵר נֵשׂ חָב
קָמִי מְאָרִיָּה, וְקָרִיב קְרַבְנִיָּה
 עַל מַדְבַּחָא, וְכֵהָנָא מְכַפֵּר עָלֶיהָ, וּבַעִי בְּעוּתִיהָ עָלֶיהָ, מִתְעַרְוֵן רַחֲמֵי, וְדִינֵינוּ מִתְבַּסְּמֵן, וְתְּשׁוּבָה אָרִיק
לְמַדְנוּ, בְּשַׁעֲהָ שְׁהִיָּה אָדָם חוּטָא
 לְפָנֵי רְבוּזוֹ וּמַקְרִיב קְרַבְנוֹ
 עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְהִכְהֵן מְכַפֵּר עָלָיו
 וּמְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ עָלָיו, מִתְעוֹרְרִים
 רַחֲמִים, וְהַדִּינִים מִתְבַּשְׂמִים,

בְּרָכָאן, בְּמַבּוּעֵין דְּנִגְדִין וְנִפְקִין, וְהַתְּשׁוּבָה מְרִיקָה בְּרָכוֹת בְּמַעֲיָנוֹת
 וּמִתְבָּרְכִין בְּלָהוּ בּוֹצִינִין כַּחֲדָא, וּבַר
 נָשׁ אַתְדְּכִי מַחֻבִּיּה.
 מִתְבָּרְכִים כְּאַחַד, וְהָאֵדָם נִטְהַר
 מִחֻטָּאֵו.

תשעה לחדש

לְמַדְנּוּ, מִכֹּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנֵי ה'.
 כִּיּוֹן שְׁכַתּוּב מִכֹּל
 חֲטָאֵיכֶם, לָמָּה לְפָנֵי ה'? אֵלָא אָמַר
 רַבִּי יִצְחָק, לְפָנֵי ה' מְמַשׁ.

תְּאַנְא, מִכֹּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנֵי
 יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}, כִּיּוֹן
 דְּכַתִּיב מִכֹּל חֲטָאֵיכֶם, אָמַי לְפָנֵי
 יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח}. אֵלָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
 לְפָנֵי יְהוָה ^{אֲדוֹנָהּ} ^{הַתְּהִיב וְהִתְהַלַּח} מְמַשׁ.

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

שְׁשָׁנִינוּ, מֵרֵאשׁ חֲדָשׁ הַסְּפָרִים
 פְּתוּחִים וְהַדְּיָנִים דְּנִים.
 בְּכָל יוֹם בְּתֵי הַדִּין נִמְסָרִים
 לְהַפְתָּח לְדִין, עַד אוֹתוֹ יוֹם שְׁנַקְרָא
 תְּשַׁעָּה לַחֲדָשׁ. בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל הַדְּיָנִים
 עוֹלִים לְבַעַל הַדִּין וּמִתְקַנְיִם כְּסָא
 עֲלִיוֹן שֶׁל רַחֲמִים לְמַלְךְ הַקְּדוֹשׁ.
 בְּאוֹתוֹ יוֹם צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה
 לְשַׁמַּח בְּשִׂמְחָה לְפָנֵי אֲדוֹנָם שְׁעֵתִיד
 לְיוֹם אַחַר לְשַׁבַּת עֲלֵיהֶם בְּכֶסֶף
 הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַחֲמִים, בְּכֶסֶף שֶׁל
 וּתְרַנוֹת.

דְּתַנְיָא, מְרִישָׁא דִּירְחָא סְפָרִין
 פְּתִיחוֹן, וְדִינֵי דִינִין. בְּכָל
 יוֹמָא וְיוֹמָא בְּתֵי דִינִין אַתְמַסְרָן,
 לְאַתְפַּתְחָא בְּדִינָא, עַד הֵהוּא יוֹמָא
 דְּאַקְרִי תְשַׁעָּה לִירְחָא. בְּהֵהוּא יוֹמָא,
 סְלָקִין דִּינִין כְּלָהוּ לְמֵאֲרֵי דְדִינָא,
 וּמִתְקַנְיִ כּוּרְסֵיָא עֲלָאָה דְרַחֲמֵו,
 לְמַלְכָּא קְדִישָׁא. בְּהֵהוּא יוֹמָא בְּעָאן
 יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְמַחְדֵי בְּחֲדוּתָא
 לְקַדְמוֹת מְאֲרִיהוֹן, דְּזַמִּין לְיוֹמָא
 אַחְרָא, לְמִיתַב עֲלֵיהוּ בְּכוּרְסֵיָא
 קְדִישָׁא דְרַחֲמֵי, בְּכוּרְסֵיָא
 דְּוּוֹתְרַנוֹתָא.

שמאלו תחת לראשי

אַחַר כֹּף בָּאָה הַמְלֻכָּה, וּמִתְבַּקְּשִׁים
 בְּנֵי הַהִיכָל בְּתַשְׁעֵי לַחֲדָשׁ
 לַעֲשׂוֹת חֲדוּהָ וְלִטְבֹּל בְּנֶהֱרָ, לְטַהַר

לְבַתָּר אֲתִיַּאת מְטְרוֹנִיתָא, וּבַעֲיִין
 בְּנֵי הַיְכָלָא בְּתַשְׁעָה לִירְחָא,
 לְמַעַבְדַּ חֲדוּתָא, וְלִמְטַבֵּל בְּנֶהֱרָ,

חלק ג
דף ר"ד
ע"ב

עצמם בזווג המלכה ביום האחר, הוא זווג שְׁלָה לְשִׁים שְׁמַאל תַּחַת רֵאשָׁה (ראש המלך), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וְאִזּוּ יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית עַל חֲטָאֵיהֶם, וּמִכְפָּרַת לָהֶם. שְׁהַרִי הָאֵם הַעֲלִיזָה מֵאִירָה פְּנֵיהָ לַמֶּלֶכָה בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִים כָּל בְּנֵי הַהִיכָל, כִּיּוֹן שֶׁהַשְּׁמַאל מְקַבֵּל אוֹתָהּ בְּיוֹם הַזֶּה, שְׂרָאשׁ הַמֶּלֶכָה עַל הַשְּׁמַאל.

לְדַכָּאָה גְּרַמְיֵיהּ בְּזוּגָא דְּמִטְרוֹנִיתָא, בְּיוֹמָא אַחְרָא, הוּא זְווגָא דִּילָהּ לְשׁוּוּאָה שְׁמַאלָא תַּחַת רֵישָׁהּ, (נ"א רֵישָׁא דְּמִלְכָא) כְּמָה דְּאֵת אָמַר שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וּבְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוֹבֵייהוּ, וּמִכְפָּרָא לָהּ. דְּהָא אִימָא עֲלָאָה אַנְהִירַת אַנְפָּהָא לְמִטְרוֹנִיתָא בְּזוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִין כָּל בְּנֵי הַיְכָלָא. כִּיּוֹן דְּשְׁמַאלָא מְקַבְּלָה לָהּ בְּהַאי יוֹמָא, דְּרֵישָׁא דְּמִטְרוֹנִיתָא שְׂרִיִּיא עַל שְׁמַאלָא.

דִּין הָעוֹלָם בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה

עוֹד אָמַר לָהֶם, בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה הִיא בְּעוֹלָם. מַה זֶה הַתְּעוֹרְרוֹת רֵאשׁוֹנָה? זֶה בֵּית דִּין הַתַּחַתוֹן [נ"א זֶה רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ] שְׁמֵתְעוֹרֵר לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין וְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

תַּו אָמַר לוֹן בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה אַתְּעוֹרֵתָא קְדָמָאָה אִיהוּ בְּעֲלָמָא. מְאִי אַתְּעוֹרֵתָא קְדָמָאָה. דָּא בִּי דִּינָא דְּלַתְתָּא (נ"א דָּא רֵאשׁ הַשָּׁנָה מִמֶּשׁ) דְּאַתְּעַר לְמִידוֹן עֲלָמָא. וְקְדָשָׁא בְּרִידָהּ הוּא יְתִיב עַל עֲלָמָא בְּדִינָא וְדָאִין עֲלָמָא.

חלק א
דף ס"ד
ע"א

הַאֲרַת פְּנִים בְּיוֹם הַכְּפוּרִים

וְשׁוֹלֵט בֵּית הַדִּין [שְׁלֵמָטָה] הַזֶּה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכְּפוּרִים שְׁמֵאִירִים פְּנֵיהּ, וְלֹא נִמְצָא נַחֵשׁ מְלָשִׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא מִתְּעַסֵּק בְּמָה שְׁמֵבִיאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, שֶׁהוּא מִצַּד רוּחַ הַטְּמָאָה כְּרָאוּי לוֹ.

וְשְׁלֵטָא הַאי בִּי דִּינָא לְמִידוֹן עֲלָמָא, עַד יוֹמָא דְּכַפּוּרֵי דְּנְהַרִין אַנְפָּהָא, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח חוּיָא דְּלִטוֹרָא בְּעֲלָמָא. דְּאִיהוּ אַתְּעַסֵּק בְּמָה דְּאַתִּינִין לִיהּ הֵהוּא שְׁעִיר דְּאִיהוּ מִסְטְרָא דְּרוּחַ מִסְאָבָא כְּדָקָא חוּיָא לִיהּ. וּבְגִין

ומשום שמתעסק באתו שער, לא קרב למקדש.

ושער זה כמו אותו שער של ראש חדש שמתעסק בו ומאירות פניה של ראש השנה [כף בראש השנה] [מאירים] [פני המקדש]. ועל זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחטאיהם מתבטלים.

התעוררות כנגד הקטרוג

בא ראה, כמו זה בראש השנה ויום הכפורים, שנמצא הדין בעולם, הוא עומד לקטרוג, וישראל צריכים להתעורר בשופר ולעורר קול שפלול בא"ש ומי"ם רוח ונעשים אחד, ולהשמיע אותו קול מתוך השופר.

ואותו קול עולה עד מקום שיושב כסא הדין ומכה בו ועולה. פיון שמגיע הקול הזה מלמטה, הקול של יעקב נתקן למעלה, והקדוש ברוך הוא מעורר רחמים. שהרי כמו שישראל מעוררים למטה קול אחד כלול בא"ש ורו"ח מי"ם שיוצאים כאחד מתוך השופר, כך גם מתעורר למעלה שופר. ואותו קול שפלול בא"ש ומי"ם רוח נתקן, ויוצא זה מלמטה וזה מלמעלה,

דאתעסק בה הוא שער לא קריב למקדש.

ושער דא כהוא שער דראש חדש דאתעסק ביה ואנהירו אנפיה דראש השנה (ג"א כד בראש השנה) (ג"א אנהירו) (אנפוי דמקדשא). ועל דא ישראל כלהו משכחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתעבר חובייהו.

תא חזוי, כגוונא דא ביום ראש השנה ויום הכפורים דדינא אשתבח בעלמא, איהו קאים לקטרנא וישראל בעיין לאתערא בשופר, ולא תערא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א ואתעבידו חד, ולא שמעא ההוא קול מגו שופר. ויהוא קול סלקא עד אתר דכרסאי דדינא יתבא וכמש ביה וסלקא. בין דמטא האי קול מתתא, קול דיעקב אתתקן לעילא, וקדשא בריך הוא (דף קיד ע"ב) אתער רחמי, דהא כגוונא דישראל מתערי לתתא קול חד כליל באש"א ורוח"א ומי"א דנפקו כחדא מגו שופר, הכי נמי אתער לעילא שופר. ויהוא קול דכליל באש"א ומי"א ורוח"א אתתקן, ונפק דא מתתא ודא מעילא,

חלק א
דף ק"ד
ע"א

ואתתקן עלמא ורחמי אשתכחו. ונתקן העולם ונמצאים הרחמים.

ערבוב המקרא

ואתו מקטרג מתערבב, שחושב לשלט בדין ולקטרג בעולם, ורואה שמתעוררים רחמים. אז מתערבב ותש פחו ולא יכול לעשות דבר, והקדוש ברוך הוא דן את העולם ברחמים. שאם תאמר שנעשה דין - לא כף! אלא מתחברים רחמים עם דין, והעולם נדון ברחמים.

בא ראה, כתוב (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו, שהלבנה מתכסה, שהרי אז שולט הנחש הרע ויכול להזיק לעולם. וכשמתעוררים רחמים, עולה הלבנה ומעברת משם, והוא מתערבב ולא יכול לשלט, ועובר שלא יתקרב לשם, ולכן בראש השנה צריך לערבב אותו כמי שמתעורר משנתו ולא יודע כלום.

והוא מקטרגא אערבב דחשיב לשלטאה בדינא ולקטרגא בעלמא, ורחמי דמתערי רחמי, כדין אערבב ואתשש חיליה ולא יכיל למעבד מידי, וקודשא בריך הוא דאין עלמא ברחמי, דאי תימא דינא אתעביד, לאו הכי, אלא אתחברו רחמי בדינא, ועלמא אתדן ברחמי.

תא חזי, כתיב, (תהלים פא) תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו דאתכסיא סיהרא. דהא כדין שלטא האי חיוויא בישא ויכיל לנוקא עלמא, וכד מתערי רחמי, סלקא סיהרא ואתעברת מתמן, ואיהו אתערבב ולא יכיל לשלטאה, ואתעבר דלא יתקרב תמן, ועל דא ביום ראש השנה בעי לערבבא ליה כמאן דאתער משנתיה ולא ידע כלום.

התהפכות הקטגור לסניגור ביום הכפורים

ביום הכפורים צריך לנוח ולעשות לו נחת רוח בשעיר שמקריבים לו, ואז מתהפך לסניגור על ישראל, אבל ביום של ראש

ביום הכפורים בעי לנייחא ולמעבד ליה נייחא דרוחא בשעיר דקרבין ליה, וכדין אתהפך סניגוריא עליהו דישראל, אבל ביומא דראש

השנה אתערבב דלא ידע ולא יכיל למעבד כלום. חמי אתערותא דרחמי סלקין מתתא, ורחמי מלעילא וסיהרא סלקא בינייהו. כדין אתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל לשלמאה.

השנה מתערבב, שלא ידע ולא יכיל לעשות כלום. רואה התעוררות של הרחמים עולים מלמטה ורחמים מלמעלה והלבנה עולה ביניהם, אז הוא מתערבב ולא ידע כלום ולא יכיל לשלט.

דין ברחמים

וקודשא בריך הוא דן להו לישראל ברחמי, וחיים עליהו ואשתכח להו זמנא כל אגון עשרה יומין דבין ראש השנה ליום הכפורים לקבלא כל אגון דתתיבין קמיה ולכפרא לון מחוביהו וסליק לון ליומא דכפורי.

והקדוש ברוך הוא דן את ישראל ברחמים וחס עליהם ומוצא להם זמן כל אותם עשרה ימים שבין ראש השנה ליום הכפורים לקבל את כל אותם השבים לפניו ולכפר להם מחטאיהם ומעלה אותם ליום הכפורים.

חשיבות המעשה

ועל דא בכולא קדשא בריך הוא פקיד לון לישראל למעבד עובדא בגין דלא ישלום עליהו מאן דלא אצטריד, ולא ישלום עליהו דינא, ויהון בלהון זכאין בארעא (דף קטו ע"א) כרחימו דאבא על בנין, וכולא בעובדא ובמלין תליא, והא אוקימנא מלין.

ועל זה בכל מצוה הקדוש ברוך הוא את ישראל לעשות מעשה, כדי שלא ישלט עליהם מי שלא צריך ולא ישלט עליהם הדין ויהיו כלם צדיקים בארץ פאהבת האב על הבנים [בני אדם], והכל תלוי במעשה ובדבורים, והרי בארנו הדברים.

הארה של מעלה ביום הכפורים

אימתי קיימא בנהירו דלעילא, הוי אומר ביומא דכפורי.

מתי עומדת בהארה של למעלה? היה אומר ביום הכפורים.

חלק ב
דף קפ"ד
ע"ב

וביּוֹמָא דְכַפּוּרֵי אַתְנַהֵיר הֵהוּא אַבְנֵן טָבָא, בְּנִהִירוֹ דְלְעִילָא, מְגוֹ נְהִירוֹ דְעִלְמָא דְאַתִּי, (וְאַתְעַרְבֵי הֵהוּא דְלְטוּרָא) וְכַדִּין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַד שְׁעִיר, וּמִשְׁדְּרִין לְהַאי מִדְבְּרָא תְקִיפָא, דְאִיהוּ שְׁלֵטָא עֲלֵיהּ.

וביּוֹמֵי הַכֹּפּוּרִים מֵאִירָה הָאֲבֵן הַטּוֹבָה הֵיאָה בְּאוֹר שֶׁל לְמַעַלָּה מִתּוֹךְ הָאוֹר שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא, (וּמִתְעַרְבֵב הַמְקַטְרֵג הֵהוּא), וְאִזּוּ מְתַקְנִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה שְׁעִיר אֶחָד, וְשׁוֹלְחִים לְמַדְבַּר הַזֶּה הַחֲזֵק שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עֲלָיו.

וּבְיוֹמָא דְכַפּוּרֵי אַתְנַהֵיר הֵהוּא אַבְנֵן טָבָא, בְּנִהִירוֹ דְלְעִילָא, מְגוֹ נְהִירוֹ דְעִלְמָא דְאַתִּי, (וְאַתְעַרְבֵי הֵהוּא דְלְטוּרָא) וְכַדִּין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא חַד שְׁעִיר, וּמִשְׁדְּרִין לְהַאי מִדְבְּרָא תְקִיפָא, דְאִיהוּ שְׁלֵטָא עֲלֵיהּ.

הגְרָלוֹת

כְּתוּב (ויקרא טו) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַה' וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזְאֵזֶל. זֹהִי הַשְּׂמִיטָה הַהִיא שֶׁל הַמְקַטְרֵג הַהוּא, כְּדֵי שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפִּיל עִמּוֹ גּוֹרֵל, וּמִזְמִין אוֹתוֹ, וְלֹא יוֹדַע שְׂאֵשׁ דּוֹלֵק שָׁם עַל רֵאשׁוֹ וְעַל הָעֵם שְׁלוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ.

כְּתוּב (ויקרא טו) וַנִּתֵּן אֶהְרֹן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גְּרָלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה, וּגּוֹרֵל אֶחָד לְעִזְאֵזֶל. דָּא אִיהוּ הֵהוּא חֲדוּה דְהֵהוּא דְלְטוּרָא, בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִטִּיל עֲמִיה גּוֹרֵל, וּמִזְמִין לֵיהּ, וְלֹא יָדַע דְנֹר דְלִיק אִטִּיל עַל רֵישִׁיהּ, וְעַל עֲמָא דִלֵּיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אֱמַר (משלי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ.

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"ב

הַמְלָכָה מִבְּקִשְׁתָּ עַל בְּנֵיהּ

וְסִימְנִיהּ, (אסתר ה) אַף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה כִּי אִם אוֹתִי. וְכַתּוּב, וַיֵּצֵא הֶמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב. בַּחֲלֵק הֵהוּא שְׂנוּטֵל, וְהוֹלֵךְ לוֹ. וּבִסּוּף, כְּאֲשֶׁר בָּא הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיזוֹן לְבֵית הַמְּלָכָה, הַמְּלָכָה מִבְּקִשְׁתָּ עֲלֵיהּ וְעַל בְּנֵיהּ וְעַל עַמָּהּ מִן הַמֶּלֶךְ.

וְסִימְנִיהּ, (אסתר ה) אַף לֹא הִבִּיאָה אֶסְתֵּר הַמְּלָכָה עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עֲשִׂתָה כִּי אִם אוֹתִי. וְכַתּוּב, וַיֵּצֵא הֶמֶן בַּיּוֹם הַהוּא שְׂמֵחַ וְטוֹב לֵב. בְּהֵהוּא חוּלְקָא דְנָטִיל, וְאִזִּיל לֵיהּ. וְלְכַתֵּר כַּד אֶתִּי מְלָכָא עֲלָאָה, לְבֵי מְטְרוֹנִיתָא, מְטְרוֹנִיתָא תְבַעַת עֲלָהּ, וְעַל בְּנֵהּ, וְעַל עַמָּא מִן מְלָכָא.

וְאֶפְלוּ בְזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּת
 וּמִתְפַּלְלִים תְּפִלוֹת בְּכָל
 יוֹם, הִיא עוֹלָה בְּיוֹם זֶה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 הַעֲלִיזוֹן וּמִבְקֻשָּׁת עַל בְּנֵיהֶ, וְאִז
 נִגְזְרוֹת כָּל אוֹתָן נִקְמוֹת שְׁעִתִּיד
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת עִם אָדוֹם,
 וְנִגְזַר אֵיךְ עֲתִיד הַמֶּקְטָרֵג הַזֶּה לַעֲבֹר
 מִן הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כה) בַּלְע
 הַמּוֹת לְנֹצָח.

וְסִימְנָהּ - בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת (אסתר ז) כִּי
 נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹהַ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ. מַה זֶה בְּנֹק
 הַמֶּלֶךְ? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ז) וְהִכְרִיתוּ
 אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה תַּעֲשֶׂה
 לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. שֶׁהֲרִי הַשֵּׁם הַעֲלִיזוֹן
 לֹא מִתְקַיֵּם בְּקִיּוּמֵנוּ, וְזֵהוּ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ.

וְאֶפְלוּ בְּזִמְנֵי שִׁישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא,
 וְצִלוּ צְלוֹתֵין בְּכָל יוֹמָא,
 אִיהִי סְלִקַת בְּיוֹמָא דָּא, לְקָמֵי מַלְכָּא
 עֲלָאָה, וְתַבְעַת עַל בְּנֵהָא. וְכַדִּין
 אֲתַגְזְרוּ, כָּל אֵינוּן נִיקְמוּן, דְּזִמְנֵין
 קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד עִם אָדוֹם,
 וְאֲתַגְזַר הֵיךְ זִמְנֵין דְּלִטּוֹרָא דָּא
 לַאֲתַעֲבְרָא מֵעֲלָמָא, כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר
 (ישעיה כה) בַּלְע הַמּוֹת לְנֹצָח.

וְסִימְנָהּ, בְּזִמְנֵי דְּגִלוּתָא (אסתר ז) כִּי
 נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְגו'. כִּי אֵין
 הַצָּר שׁוֹהַ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ. מָאֵי בְּנֹק
 הַמֶּלֶךְ. כְּמָה דָּאֲתָ אָמַר, (יהושע ז)
 וְהִכְרִיתוּ אֶת שְׁמֵנוּ מִן הָאָרֶץ וּמַה
 תַּעֲשֶׂה לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל. דְּהָא שְׁמָא
 עֲלָאָה, לֹא אֲתַקִּיִּים בְּקִיּוּמֵיהֶ, וְדָא
 אִיהוּ בְּנֹק הַמֶּלֶךְ.

חרות ושמחה

וְאִז, וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה. אִז אֹר הַפְּנִים וְכָל
 שְׂמִחָה נִמְצְאָת, וְיִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים
 לְחֵרוֹת בְּיוֹם הַהוּא. וְאִז, מֵהַיּוֹם הַהוּא
 וְהִלָּאָה, חֵרוֹת וְשְׂמִחָה בְּגִלוּי לְשִׁלֹּט
 עֲלֵיהֶם, וְאִז צְרִיף לְשִׁמּוֹח עִמָּהֶם.
 מִכָּאן וְהִלָּאָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּתְנָנוּ לוֹ חֵלֶק
 לְהִתְרַחֵק מֵהֶם, כִּף גַּם נוֹתְנִים לְשָׂאֵר
 הָעַמִּים לְהִתְרַחֵק מֵהֶם לְמִטָּה.

וְכַדִּין וְהָמֵן נִבְעַת מִלְּפָנֵי הַמֶּלֶךְ
 וְהַמְלִכָּה כַּדִּין, נְהִירוּ דְּאֵנְפִין,
 וְכָל חִירוּ אֲשַׁתְּכַח, וְיִשְׂרָאֵל נִפְקִי
 לְחִירוּ, בְּהַהוּא יוֹמָא. כַּדִּין מֵהַהוּא
 יוֹמָא וְלְהִלָּאָה, חִירוּ וְחִדּוּה
 בְּאֲתַגְלִיָּא, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהֶוּ, כַּדִּין
 בְּעֵי לְמַחְדֵי עִמָּהוֹן, מִכָּאן וְלְהִלָּאָה,
 כְּמָה דְּיִהְבּוּ לִיהֶ חוּלְקָא לַאֲתַפְרָשָׁא
 מִנְהוֹן, דְּכִי נְמִי יִהְבּוּן לְשָׂאֵר עַמִּין,
 לַאֲתַפְרָשָׁא מִנְהוֹן לְתַתָּא.

יום כפור - יום של נקיון

כפור, מדוע נקרא כפור? אלא מפני שמונקה כל טמאה ומעביר אותה מלפניו ביום ההוא. ועל זה יום כפור יום של נקיון, וכך קוראים לו, שכתוב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם. כי היום הזה צריך לו לכתוב! מה זה כי ביום הזה? אלא משום שמוטהר מקדוש למעלה ומתנקה (ומאיר), כתוב כי ביום הזה יכפר עליכם. יכפר וינקה בתחלה ביום הזה, כפי שיטהר, ולבסוף עליכם.

עוד, יכפר ביום הזה, וינקה לו בתחלה. וכל זה עליכם, בסבתכם צריך לנקות אותה, ולטהר אותה תחלה. יכפר - מי יכפר? אלא זהו עולם העליון שמואיר ומנקה לכלם. ועל זה כל צדדים רעים, שנקראים מצולות ים, עוברים, וכמו שאותן מצולות ים תלויות, כך גם תלויות שערות (שלו, שהוא צד) שלו, שהוא צד שלהם, ושער של הצד שהוא לא חלק.

כמו זה כתוב, (סו) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

כפור, אמאי אקרי כפור, אלא בגין דנקי כל מסאבו, ואעבר ליה מקמיה, ביהוה יומא. ועל דא, יום כפור: יומא דנקיוותא, והכי קרינא ליה. כתיב (ויקרא טז) כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם, כי היום הזה מובעי ליה, מאי כי ביום הזה. אלא בגין דאתדכי מקדשא לעילא, ואתנקי (נ"א ואתנהיר), כתיב כי ביום הזה יכפר עליכם, יכפר וינקי בקדמיתא ביום הזה, בגין דיתדכי, ולבתר עליכם.

תו, יכפר ביום הזה, וינקי ליה בקדמיתא, וכל דא עליכם, בגיגכון אצטריך לנקאה ליה, ולדכאה ליה בקדמיתא. יכפר, מאן יכפר. אלא דא הוא עלמא עלאה, דנהיר ונקי לכלא. ועל דא בלהו סטרין בישין, דאקרון מצולות ים, אתעברו. וכמה דאינון מצולות ים תליין, הכי נמי תלייא שערא (ס"א דליה, דהוא סטרא וכו') דליה כל ההוא סטרא דלהו, ושערא דהווא סטרא לא שעיע.

בגוונא דא כתיב, (ויקרא טז) וכפר על הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם לכל חטאתם. וכל

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

חטאתם מפני ליה, אלא להנאה להון, מפאן ולהלאה לכל חטאתם דלא יביל מקטרנא לשלמאה עלייהו (ועל דא) ביומא דכפור, דאיהו קנוחא דכל חובין, ונקיו דלהון. בעאן ישראל לנקאה גרמייהו, ולמהך יחפי רגליו, כמלאכי עלאין. חמש ענווין, בגין לאסתייעא בחמש סמרין עלאין, דיומא דכפורי אפיק לון, ואינון תרעין דיליה.

לבושי כפרה

והיא יום הכפורים, וכשמתקשטת לפניו בלבושים יפים, שהם לבושי כפרה, היא נקראת הציץ שלו, המצנפת שלו, האבנט שלו. היא כלולה מארבעה בגדי לבן מצד הימין, ומארבעה בגדי זהב מצד השמאל. באותו זמן שמתקשטת בלבושים הללו של כפרה, נאמר בה ותלבש אסתר מלכות, ובהם נכנסת לפני ולפנים. זהו שכתוב ותעמד בחצר בית המלך הפנימית, ובהם נשאה חן בעיניו, וסוד הדבר - וראיתה לזכר ברית עולם, ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר.

ואיהי יום הכפורים, וכד אתקשטת קדמיה בלבושין שפירין דאינון לבושי כפרה, אתקריאת ציץ דיליה, מצנפת דיליה, אבנט דיליה, איהי כלילא מארבע בגדי לבן מסטרא דימינא, ומארבע בגדי זהב מסטרא דשמאלא, בהווא זמנא דאתקשטת באליון לבושין דכפרה אתמר בה (אסתר ה א) ותלבש אסתר מלכות, ובהון עאלת לפני ולפנים, הדא הוא דכתיב (שם) ותעמוד בחצר בית המלך הפנימית, ובהון נשאה חן בעיניו, ורוא דמלה וראיתה לזכור ברית עולם (בראשית ט ז), ומיד אדני שמעה אדני סלחה אדני הקשיבה ועשה אל תאחר (דניאל ט יט).

תיקוני זוהר דף ב"ז ע"ב

בעשור לחדש השביעי

פְּתוּב (במדבר כט) וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתוּב (ויקרא כג)
אֲךָ בַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ. בַּעֲשׂוֹר - בַּעֲשִׂירֵי
צָרִיף לוֹ לֹמַר! מַה זֶה בַּעֲשׂוֹר? אֵלֶּא
מִשּׁוּם שֶׁעֲתָה בְיוֹם זֶה, כָּל מַדְרָגוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת בָּאוֹת אֵלָיו עַל אֵלָיו לְשֵׁרוֹת
עַל הַלְבָנָה וּלְהָאִיר אוֹתָהּ, וְכָלֵן בְּסוּד
שֶׁל עֶשֶׂר, עַד שֶׁעוֹלָה לְמֵאָה. וְכֹאשֶׁר
עוֹמְדֵת בְּסוּד שֶׁל מֵאָה, אָז הַכֹּל
אֶחָד, וְנִקְרָא יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל זֶה
בַּעֲשׂוֹר, כִּמוֹ שֶׁאֲתָה אוֹמֵר זְכוּר,
שְׂמוֹר, שִׁכְלָם בְּאִים כְּדֵי לַעֲשׂוֹר
וּלְהָאִיר בְּסוּד שֶׁל עֶשֶׂר.

הַחֲזִיר הַזֶּקֶן הַזֶּה רָאשׁוֹ כְּנֶגֶד רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לוֹ, (רַבִּי שְׁמַעוֹן)
הֲרִי יַדְעָתִי שֶׁשְּׂאֵלָה תִקְשֶׁה בְּכֹאן,
בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר לוֹ רַבִּי
שְׁמַעוֹן, וַדָּאִי, (זֶה בַּעֲשִׂירֵי נִכּוֹן הוּא וְכֵן הוּא,
אֲבָל בַּעֲשׂוֹר מִדּוּעַ נִכּוֹן) בַּעֲשׂוֹר נִכּוֹן הוּא. אִם
כֵּן הוּא, מִדּוּעַ עוֹלָה לְמֵאָה? וְהֲרִי
מִהַפְּסוּק לֹא נִרְאָה, אֵלֶּא שֶׁעוֹלָה
לְשִׁבְעִים, מִמִּשְׁמַע שְׁכַתוּב בַּעֲשׂוֹר
לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. וְכֹאשֶׁר מַעֲשָׂרִים
לְשִׁבְעִי עֶשֶׂר פְּעָמִים, הֲרִי וַדָּאִי
עוֹלָה לְשִׁבְעִים. אָמַר לוֹ, עַל זֶה
הַחֲזִירִי רֹאשִׁי כְּלָפִיף, שֶׁהֲרִי יַדְעָתִי
שִׁחְכֶם אֲתָה.

פְּתוּב (במדבר כט) וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וְכַתִּיב (ויקרא כג)
אֲךָ בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ. בַּעֲשׂוֹר,
בַּעֲשִׂירֵי מִיבְעֵי לִיהֵ, מֵאִי בַּעֲשׂוֹר.
אֵלֶּא, בְּגִין דְּהִשְׁתָּא בְיוֹמָא דָּא, כָּל
דְּרַגְוִין עֲלֵאִין, אֲתִינִין אֵלִין עַל אֵלִין,
לְמַשְׂרֵי עַל סִיְהָרָא, וּלְאַנְהָרָא לָהּ.
וְכִלְהוּ בְרוּזָא דְעֶשֶׂר, עַד דְּסִלְקָא
לְמֵאָה. וְכַד קְיָיִמָא בְרוּזָא דְמֵאָה, כְּדִין
כִּלְא חַד, וְאִקְרִי יוֹם הַכְּפוּרִים. וְעַל
דָּא בַּעֲשׂוֹר, כְּמָה דְאֲתִי אֹמֵר זְכוּר,
שְׂמוֹר, דְּכִלְהוּ אֲתִינִין בְּגִין לַעֲשׂוֹרָא
וּלְאַנְהָרָא בְרוּזָא דְעֶשֶׂר.

אֲהַדְרִי הַאי סְבָא רִישִׁיָּה לְקַבְלִיהִ
דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לִיהֵ, (רַבִּי
שְׁמַעוֹן) הָא יַדְעָנָא דְשְׂאֵלְתָא תַבְּעִי
בְּהַאי, בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי. אָמַר
לִיהֵ רַבִּי שְׁמַעוֹן וַדָּאִי, (ס"א דָּא בַּעֲשִׂירֵי
יָאוֹת הוּא, וְהִכִּי הוּא, אֲבָל בַּעֲשׂוֹר אֲמַאי וְכוּ')
בַּעֲשׂוֹר יָאוֹת הוּא. אִי הִכִּי הוּא,
אֲמַאי סְלִיק לְמֵאָה, וְהָא מִקְרָא לֹא
אֲתַחֲזִי, אֵלֶּא דְסִלִּיק לְשִׁבְעִין, מִשְׁמַע
דְּכַתִּיב בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וְכַד
מַעֲשָׂרֵי לְשִׁבְעֵאָה עֶשֶׂר וּמִנּוּן, הָא
וַדָּאִי סְלִיק לְשִׁבְעִין. אָמַר לִיהֵ, עַל דָּא
אֲהַדְרִנָּא רִישָׁא לְגַבְדָּא, דְּהָא יַדְעָנָא
דְּחַכִּימָא אֲנִתָּה.

בא וראה, שני סודות פאן. אַחַד, שְׁהָרִי הַלְבָּנָה נִקְרָאת חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, וּמִפְּנֵי כֵן נִקְרָא חֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי עֶשׂוֹר, מִפְּנֵי שֶׁשְּׁמֹאֲרִים לָהּ עֶשֶׂר פְּעָמִים - הָרִי מֵאָה. וְעוֹד, דְּבַר זֶה שְׁאֲמַרְתָּ, וְדָאִי לְשִׁבְעִים עוֹלָה בְּיוֹם זֶה (ובמדרגה של שבעים היא, ובמדרגה של מאה היא, לדרגה של מאה להשלים ולהאיר). ובדרגה זו של שבעים, שְׁהָרִי בְּיוֹם זֶה נוֹטֵל לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל לְדוֹן, וְכֻלָּם עוֹמְדִים בְּנִשְׁמָה יוֹתֵר מִהַגּוֹף, שְׁהָרִי בְּיוֹם זֶה עֲנוּי שֶׁל הַנֶּפֶשׁ הוּא, וְלֹא שֶׁל הַגּוֹף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְעֲנִיתֶם אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם. כִּי כָל הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִעָנֶה. יוֹם זֶה לּוֹקַח לְכָל הַנֶּפְשׁוֹת וְנִמְצְאוֹת בְּרִשׁוֹתוֹ. וְאִם לֹא עוֹמְדֵת בְּסוֹד (ברשות) שֶׁל שִׁבְעִים, אֵין לָהּ רִשׁוֹת בְּנִפְשׁוֹת (לעמוד שם), שְׁעֲמִידַת הַנֶּפְשׁוֹת בְּסוֹד שֶׁל שִׁבְעִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ז) יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה וְגו'.

תא חזו, תרין רזין הקא, חד דהא סיהרא חדש השביעי אקרי, ובגין כד אקרי חדש השביעי עשור, בגין דקא מנהרין לה עשר זמנין, הא מאה. ותו, האי מלה דקאמרת, ודאי לשבעין סליקא בהאי יומא, (ובדרגה דשבעין איהו, ובדרגה דמאה איהו. לדרגה דמאה לאשלמא ולאנהרא). ובהאי דרגא דשבעין, דהא ביומא דא נטיל לכל עמא דישראל למידן, וכלהו קיימין בנשמתא יתיר מגופא, דהא ביומא דא ענויא דנפשא איהו, ולא מגופא, כמה דאת אמר ועניתם את נפשותיכם כי כל הנפש אשר לא תעונה. והאי יומא נטיל לכל נפשאן והווי ברשותיה, ואי לא קיימא ברזא (נ"א ברשותא) דשבעין, לית ליה רשו בנפשאן, (ס"א לקיימא תמן) דקיימא דנפשאן ברזא (דף קפ"ו ע"א) דשבעין, כמה דאת אמר (תהלים ז) ימי שנותינו בהם שבעים שנה וגו'.

אחד המרבה ואחד הממעיט

ואם תאמר, נפשות הילדים שלא השלימו לשבעים שנה לא שולטת בהם - ודאי ששולטת בהם, אבל לא בשלמות, כמי שזכה לימים הרבה למצוות התורה, ועם כל זה,

ואי תימא נפשאן דרבויי דלא אשלימו לשבעין שנין לא שלטא בהו. ודאי שלטא בהו, אבל לא בשלימו, כמאן דזכי יומין סגיאין לפקודי אורייתא, ועם כל דא בכלהו

בְּכֹל שְׁבַעִים שָׁנָה הִיא הוֹלֶכֶת. וְעַל
 זֶה לְמַדְנִי, אֶחָד הַפְּרָבָה וְאֶחָד
 הַמְּמַעִיט. מַה זֶה אֶחָד? בְּיַחְדּוֹ שֶׁל
 שְׁבַעִים שָׁנָה, מִי שֶׁפְּרָבָה וּמִי
 שֶׁמְּמַעִיט.

שְׁבַעִין שָׁנִין אֲזָלָא. וְעַל דָּא תְּנִינָן אֶחָד
 הַפְּרָבָה וְאֶחָד הַמְּמַעִיט. מָאן אֶחָד.
 בְּיַחְדּוֹא דְשְׁבַעִין שָׁנִין, מָאן דְאִסְגִּי,
 וּמָאן דְאִמְעִיט.

גוּדֵל אַהֲבַת ה' לְיִשְׂרָאֵל

וְתֵאֵנָא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל
 יִתִּיר מִכָּל עַמּוּן עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי
 לְדַכָּאָה לְהוֹ, וּלְרַחֲמָא עֲלֵיהוּ,
 דְאִינּוּן חוֹלְקִיָּה וְעַדְבִּיָּה, הֲדָא הוּא
 דְכְּתִיב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְהוָה
 עַמּוֹ וְגו', וְכְתִיב (דְּבָרִים ל"ב) יִרְפִּיבֶהוּ עַל
 בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ דִּיִּיקָא.
 דְהָא אִינּוּן אֲתֵאֲחֲדָן לְעִילָא לְעִילָא.
 וְעַל דָּא קְרָשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא
 דִּילֵיהּ אֲתִדְבֵק בְּהוֹ, הֲדָא הוּא
 דְכְּתִיב, (מְלָאכִי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם אָמַר
 יְהוָה (דְּבָרִים ז') וְכְתִיב (דְּבָרִים ז') כִּי
 מֵאֲהַבַת יְהוָה אֲהַבְתֶּם וְגו',
 וּמְגוֹ רְחִימוּתָא יִתִּירָא דְרַחֲמִים לְהוֹ,
 יִתֵּב לֹזֵן יוֹמָא חַד בְּשִׁתָּא לְדַכָּאָה
 לְהוֹ, וּלְזַבְּאָה לְהוֹ מִכָּל חוֹבִיָּהוֹן,
 דְכְּתִיב, (וִיקָא טו) כִּי בְיוֹם הַזֶּה וְגו'. בְּגִין
 דִּיהוֹן זְכָאִין בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא
 דְאֵתִי, וְלֹא יִשְׁתַּפַּח בְּהוֹ חוֹבָא. וְעַל דָּא
 בְּיוֹמָא דָּא, מֵתַעֲטְרִין יִשְׂרָאֵל, וְשִׁלְטִין
 עַל כְּלָהוּ גְרִדִּינִין, וְעַל כְּלָהוּ טְהִירִין.

חלק ג
 דף ס"ב
 ע"ב

וְשִׁנְנוּ, אֲשֶׁרִי חֶלְקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 יִתֵּר מִכָּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדָה זָרָה, שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 רוֹצֵה לְטַהַר אוֹתָם וּלְרַחֵם עֲלֵיהֶם,
 שֶׁהֵם חֶלְקוֹ וְגוֹרְלוֹ. זֶהוּ שִׁפְתוֹב (דְּבָרִים
 ל"ב) כִּי חָלַק ה' עַמּוֹ וְגו'. וְכָתוּב (ש"ס)
 יִרְפִּיבֶהוּ עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. עַל בְּמַתִּי
 אֶרֶץ דְּוִקָא, שֶׁהָרִי הֵם אֲחוּזִים לְמַעֲלָה
 לְמַעֲלָה, וְעַל כֵּן אֶהְבַּתוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא נִדְבָקַת בָּהֶם. זֶהוּ שִׁפְתוֹב
 (מְלָאכִי א) אֶהְבַּתִּי אֶתְכֶם אָמַר ה',
 וְכָתוּב (דְּבָרִים ז') כִּי מֵאֲהַבַת ה' אֶתְכֶם
 וְגו'. וּמֵתוֹף הָאֶהְבָּה הִיִּתְרָה שְׂאוֹהֵב
 אוֹתָם, נָתַן לָהֶם יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה
 לְטַהַר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם מִכָּל
 חֲטָאֵיהֶם, שִׁפְתוֹב כִּי בְיוֹם הַזֶּה וְגו',
 כְּדֵי שִׁיְהִיו צְדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יִמְצָא בָּהֶם חֲטָא.
 וְעַל כֵּן בְּיוֹם הַזֶּה מֵתַעֲטְרִים יִשְׂרָאֵל
 וְשׁוֹלְטִים עַל כָּל חוֹקְרֵי הַדִּין וְעַל כָּל
 הַרוֹחוֹת.

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

אך - למעט

תאנא, כתיב אך בעשור לחדש
השביעי הזה יום הכפורים
הוא וגו' וענינתם את נפשותיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. אך דכתיב, מאי
קא בעי הכא. אמר ליה, למעוטא קא
אתיא. דכיון דאמר וענינתם את
נפשותיכם בתשעה לחדש, אמר
(לכתר) אך בעשור. אך עשור מיבעי
ליה, דבעשור תליא מלתא.

למדנו, כתוב אך בעשור לחדש
השביעי הזה יום הכפורים
הוא וגו' וענינתם את נפשותיכם.
וכתיב והיתה לכם לחקת עולם
בחדש השביעי וגו'. מה שכתוב אך,
מה הוא רוצה כאן? אמר לו, זה בא
למעט, שפיון שאמר וענינתם את
נפשותיכם בתשעה לחדש, אמר (אחר
כך) אך בעשור, והיה צריך להיות אך
עשור! שבעשור הדבר תלוי.

אמר לו, אם כן, (שמות יב) אך ביום
הראשון תשביתו שאר
מבתיכם, ושנינו אך - חלק, חציו
אסור באכילת חמץ וחציו מתר. אך
כאן אך בעשור לחדש, אמר שחציו
אסור במלאכה (באכילה), וחציו
מתר. אמר ליה אוף הכא בוענינתם
את נפשותיכם תליא, דהא ענוי לא
אשתכח אלא מפלגות יומא
ולהלואה, ושפיר הוא אך חלק
בוענינתם את נפשותיכם.

אמר רבי אלעזר, כתיב, (ויקרא מז) כי
ביום הזה יכפר עליכם וגו'.
אכפר עליכם מיבעי ליה. אלא יכפר
עליכם, לאכללא יובלא, דנגיד מבועי

יכפר עליכם

אמר רבי אלעזר, כתוב כי ביום הזה
יכפר עליכם וגו'. אכפר עליכם
היה צריך להיות! אלא יכפר עליכם
- להכליל את היובל ששופע מענינתם

חלק ג
דף ס"ט
ע"ב

להשקות ביום הזה לכל עבר לרוות את הכל ולהשקות את הכל. וזה עליכם, פלומר עבורכם, לטהרם ביום הזה, שכתוב לפני ה' תטהרו, ולא ישלט עליכם הדין.

רבי יהודה אמר, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם ורצה לטהר אותם שלא ימצא בהם חטא, כדי שיהיו בני היכלו וידורו בהיכלו. ולעתיד לבא כתוב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

מצות התענות ביום כ

מצוה זו, להתענות ביום הכפורים, להכניע את הגוף ואת הנפש בסוד של חמשה ענויים של חמש דרגות של יום הכפורים. שהרי המקטרג בא להזכיר את חטאיכם, כמו שנתבאר, וכלם בתשובה שלמה לפני אביהם. הכל כמו שנאמר בכמה מקומות. (ע"כ רעיא מהימנא).

לאשקא בהאי יומא לכל עיבר, לארואה כלא, ולאשקאה כלא. ודא עליכם, פלומר, בגניבון לדבא לכון בהאי יומא, דכתיב לפני יהוה אלהינו תטהרו. ולא ישלמ עליכו דינא.

רבי יהודה, אמר וכאין אינן ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, וכעי לדבא להו, דלא ישתבח בהו חובה, בגין דיהון בני היכליה, וידורון בהיכליה. ולומנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'.

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

פקודא דא, לאתענאה ביומא דכפורי, לאכנעא גופא ונפשא, ברזא דחמשה ענויין, דחמשה דרגין דיומא דכפורי. דהא מקטרגא קא אתי לאדכרא חוביהון, כמה דאתמר. וכלהו בתיובתא שלימתא קמי אבוהון. כלא, כמה דאתמר בכמה דוכתי. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו. אמר לו, לפה במקום

רבי אלעזר שאל לרבי שמעון אביו, אמר ליה, האי יומא אמאי הוא

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

הַזֶּה הַיּוֹם הַזֶּה תִּלְוִי וְלֹא בְדַרְגָּה אַחֲרַת, שְׂרָאוּי הוּא לְהִיּוֹת בְּדַרְגָּה שְׂשֵׁם שׁוּרָה הַמְּלֶךְ יוֹתֵר מִהַכֵּל? אָמַר לוֹ רַבִּי שְׂמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּנִי, כִּי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּפֶה שְׂאֵלָתָּ.

בְּהַאי אֲתֵר תְּלִי, וְלֹא בְּדַרְגָּא אַחֲרָא, דִּיאֹת הוּא לְמַהוּי בְּדַרְגָּא דְּמַלְכָּא שְׂאֵרֵי, יִתִּיר מַכְּלָא. אָמַר לִיה רַבִּי שְׂמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּרִי, הֲכִי הוּא וְדָאֵי, וַיֵּאֹת שְׂאֵלָתָּ.

מִי שֵׁלָא סוֹלַח לְחַבִּירוֹ

וְעַל זֶה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים עוֹבְרֵת בְּכָל הַשָּׁבָעִים, וְנִשְׁלַמְת דְּרָגָה זֹאת בְּכֹל, וְכָל הַנְּשָׁמוֹת עוֹלוֹת לְפָנָיו, וְדָן אֶת כָּלן בְּדִין, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֶה. מִי שֵׁלָא הָעֵבִיר טַנּוּף מְרוּחוֹ לְכַפֵּר עָלָיו, (בְּיוֹם זֶה) כַּאֲשֶׁר עוֹלָה תְּפִלָּתוֹ בְּיוֹם זֶה, טוֹבֵעַ בְּמִקּוֹם הַהוּא שְׂנַקְרָא רַפְּשׁ וְטִיט, וְהוּא מְצוֹלוֹת יָם, וְלֹא עוֹלָה לְהִיּוֹת עֶטְרָה בְּרֵאשׁ הַמְּלֶךְ.

וְעַל דָּא, בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרֵי אַעֲבַר בְּכִלְהוֹ שַׁבְּעִין, וְאִשְׁתְּלִים הַאי דְּרָגָא בְּכִלְהוֹ, וְכָל גִּשְׁמַתִּין סְלִקִין קַמִּיה, וְדָאִין לְהוֹן בְּדִינָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָּה הוּא חַיִּים עָלֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דָּא, מָאן דְּלֹא אַעֲבַר טִינָא מְרוּחִיה לְכַפְּרָא עָלֵיה, (בְּיוֹמָא דָּא) כַּד סְלִיק צְלוֹתֵיה בְּהַאי יוֹמָא, טַבֵּעַ בְּהַהוּא אֲתֵר דְּאִקְרִי רַפְּשׁ וְטִיט, וְאִיהוּ מְצוֹלוֹת יָם וְלֹא סְלִיק לְאִתְעַטְרָא בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא.

חלק ב
דף קפ"ו
ע"א

בֵּא רָאָה, הַמְּלֶךְ הַקְדוּשׁ הַשְּׂאִיר אֶת הַיְכָלוֹ וּבֵיתוֹ בְּיַד הַגְּבִינָה, וְהַשְּׂאִיר אֶת בְּנָיו עִמָּה כְּדִי לְהַנְהִיגֵם וּלְהַלְקוֹתֵם וּלְשָׂרוֹת בְּתוֹכֵם. שְׂאֵם זֹכִים, הַגְּבִינָה נִכְנָסֶת בְּשִׂמְחָה וּבְכַבּוּד אֶל הַמְּלֶךְ. וְאֵם לֹא זֹכִים, הִיא וְהֵם חוֹזְרִים לְגָלוּת. וְהָרִי בְּאַרְנוֹ, כְּמוֹ שְׂפַתוֹב (מְשַׁלֵּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתּוּב (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם.

תָּא חֲזִי, מַלְכָּא קְדִישָׁא, שְׂבִיק הַיְכָלִיה וּבֵיתִיה בִּידָא דְּמַטְרוֹנִיתָא, וְשַׁבַּק לְבָנָיו עִמָּה, בְּגִין לְדַבְּרָא לֹון, וְלֹא לְקָאָה לֹון, וְלְמִשְׁרֵי בְּגוּוֹיָהוּ. דָּאֵי זְכָאן מַטְרוֹנִיתָא עֲאֵלֶת בְּחַדְוֹתָא בִּיקְרָא לְגַבֵּי מַלְכָּא. וְאִי לֹא זְכָאן, הִיא וְאִינוּן, אִתְהַדְרוּ בְּגָלוּתָא. וְהָא אוּקְיָמְנָא, כְּמָה דְּכַתְּיב, (מְשַׁלֵּי ט) מְשַׁדָּד אָב יְבָרִיחַ אִם. וְכַתְּיב, (ישעיה ג) וּבְפִשְׁעֵיכֶם שְׁלַחָה אִמְכֶם.

חלק ג
דף ק"ב
ע"ב

וְעַל דָּא אֵית יוֹמָא חַד בְּשַׁתָּא,
 לְאַשְׁגַּחָא בְּהוּ, וְלַעֲיִינָא בְּהוּ.
 וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי יוֹמָא, אִימָא עֲלָאָה
 דְּכָל חִירוּ בִידְהָא, אֲזַדְמֵן לְקַבְּלֵיהּ,
 לְאַסְתַּבְּלָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל. וַיִּשְׂרָאֵל
 אֲזַדְרוּ בְּהָאֵי יוֹמָא, בְּכַמְּה פּוֹלְחֵינִין,
 בְּכַמְּה צְלוֹתִין, בְּכַמְּה עֲנוּיִין, בְּלָהוּ
 בְּזִבּוּתָא. כְּדִין אֲזַדְמֵן לְהוּ חִירוּ,
 מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ בִידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא.
 בְּנֵי מַלְכָא בְּנְהָא, דְּאַתְפַּקְדָן בִּידְהָא,
 כְּלָהוּ זַכָּאִין, כְּלָהוּ בְּלָא חֲטָאִין, בְּלָא
 חוּבִין, כְּדִין אֲזַדְרוּגַת (ס"א) וְכַד אֲזַדְמֵן הָאֵי
 יוֹמָא וַיִּשְׂרָאֵל אֲזַדְמֵנוּ בְּהָאֵי יוֹמָא בְּכַמְּה פּוֹלְחֵינִין בְּכַמְּה
 צְלוֹתִין בְּכַמְּה עֲנוּיִין כְּלָהוּ בּוֹכּוּתָא כְּדִין אִימָא עֲלָאָה
 דְּכָל חִירוּ בִידְהָא אֲזַדְמֵנָת לְקַבְּלָא לְאַסְתַּבְּלָא בְּהוּ
 בִישְׂרָאֵל וְחֲמַתָּא בְּנֵי מַלְכָא בְּנְהָא (נ"א בְּרֵהָא)
 דְּאַתְפַּקְדָן בִּידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא כְּלָהוּ
 זַכָּאִין בְּלָא חֲטָאִין בְּלָא חוּבִין כְּדִין
 אֲזַמְיַנָת לְהוּ חִירוּ מֵאַתְר דְּכָל חִירוּ
 בִידְהָא דְמַטְרוּנִיתָא כְּדִין מַטְרוּנִיתָא
 (עֲלָאָה) לְגַבֵּי מַלְכָא, בְּנְהִירוּ, בְּחַדּוּהּ,
 בְּשְׁלִימוּ, בְּרַעוּתָא. דְּהָא רַבִּיאת בְּנִין
 לְמַלְכָא עֲלָאָה כְּדָקָא יָאוּת.

וְכַד הָאֵי יוֹמָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ כְּדָקָא
 יָאוּת, וְוִי לֹזֵן, וְוִי לְשְׁלוּחֵיהוּן,
 וְוִי דְּהָא מַטְרוּנִיתָא אֲתַרְחַקַת מִן
 מַלְכָא, וְאִימָא עֲלָאָה אֲסַתְּלַקַת, וְלֹא
 נְפִיק מִנָּה חִירוּ לְעֵלְמִין. זַכָּאִין אֵינּוּן

וְעַל כֵּן יֵשׁ יוֹם אֶחָד בְּשָׁנָה לְהַשְׁגִּיחַ
 בָּהֶם וּלְעֵינֵי בָּהֶם. וּכְשֶׁמְזַדְמֵן
 הַיּוֹם הַזֶּה, הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, שְׁפַל
 הַחֲרוּת בִּידְיָהּ, מְזַדְמַנַת כְּנִגְדֵי
 לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל. וַיִּשְׂרָאֵל מְזַדְרִיזִים
 בַּיּוֹם הַזֶּה בְּכַמְּה עֲבוּדוֹת, בְּכַמְּה
 תַפְלוֹת, בְּכַמְּה עֲנוּיִים, כָּלֶם בְּזִכּוּת.
 וְאַזְ מְזַדְמַנַת לָהֶם חֲרוּת, מֵהַמְקוֹם
 שְׁפַל הַחֲרוּת בִּידְיָהּ שֶׁל הַגְּבִירָה. בְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה, שְׁנִפְקְדוּ בִידְיָהּ, כָּלֶם
 זַכָּאִים, כָּלֶם בְּלֵי חֲטָאִים, בְּלֵי עוֹנוֹת.
 אַזְ מְזַדְדַגַת (וּכְאֶשֶׁר מְזַדְמֵן הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּשְׂרָאֵל
 הַזְדְּמֵנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה בְּכַמְּה עֲבוּדוֹת, בְּכַמְּה תַפְלוֹת, בְּכַמְּה
 עֲנוּיִים - הַכֹּל בְּזִכּוּת. אַזְ הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שְׁפַל הַחֲרוּת
 בִּידְיָהּ מְזַדְמַנַת כְּנִגְדֵי לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל, וְרוּאָה אֶת בְּנֵי
 הַמֶּלֶךְ בְּנִיָּה (בְּנָה) שְׁנִפְקְדוּ בִידְיָהּ שֶׁל
 הַגְּבִירָה, כָּלֶם זַכָּאִים בְּלֵי חֲטָאִים,
 בְּלֵי חוּבוֹת, וְאַזְ מְזַדְמַנַת לָהֶם חֲרוּת
 מִמְּקוֹם שְׁפַל הַחֲרוּת בִּידְיָהּ שֶׁל
 הַגְּבִירָה, וְאַזְ הַגְּבִירָה הָעֲלִיּוֹנָה) לְמֶלֶךְ
 בְּאוּר, בְּשִׁמְחָה, בְּשְׁלֵמוֹת, בְּרַצוֹן.
 שְׁהֵרִי גְדַלְהָ בְּנִים לְמֶלֶךְ הָעֲלִיּוֹן
 כְּרָאוּי.

וּכְשֶׁבַיּוֹם הַזֶּה אֵינָם נִמְצְאִים כְּרָאוּי
 - אוּי לָהֶם! אוּי
 לְשְׁלוּחֵיהֶם! אוּי שְׁהֵרִי הַגְּבִירָה
 הַתַּרְחַקָה מִן הַמֶּלֶךְ, וְהָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה
 מְסַתְּלַקַת, וְלֹא יוֹצֵאת מִמֶּנּוּ חֲרוּת

לְעוֹלָמִים. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַד אוֹתָם אֶת
 דְּרָכָיו כְּדֵי לְהַנְצִיל מִן הַדִּין, וְיִמְצְאוּ
 צְדִיקִים לְפָנָיו. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ויקרא טז)
 כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר
 אֶתְכֶם. וְכָתוּב (יחזקאל לז) וְזָרְקָתִי
 עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים וְטַהַרְתֶּם מִכָּל
 טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

מקרא קודש יהיה לכם

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי (במדבר כט) -
 שֶׁהוּא תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם - זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁהוּא
 עֲשִׂירִי, י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תַּפְלוֹת, לְחַבֵּר אוֹתוֹ
 עִם ה'. (מֵהוּ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם? זֶה יוֹם
 הַכַּפּוּרִים שֶׁהוּא עֲשִׂירִי, י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בּו חֲמֵשׁ תַּפְלוֹת, לְחַבֵּר עִם ה') מֵהוּ מִקְרָא
 קֹדֶשׁ? לְהַבְדִּילוֹ מִשְׁאֵר יָמִים שְׁיִשׁ
 בָּהֶם עֲבוּדָה שֶׁל חַל. וּמִשׁוּם זֶה, כָּל
 מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

שְׂיָמִים שְׂיִשׁ בָּהֶם מְלֹאכָה שֶׁל חַל,
 הֵם מִצַּד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. שֶׁהַתְּהַפֵּךְ מִמַּטָּה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמַטָּה, לְכָל אֶחָד כְּפִי
 מֵעֲשׂוֹי. וְזֶה מְטַטְרוֹן מַטָּה, נַחֵשׁ,
 סְמָאֵל. אָבֵל בַּיּוֹם זֶה, שֶׁהוּא יוֹם
 הַכַּפּוּרִים שֶׁנִּקְרָא קֹדֶשׁ, שׁוֹלֵט עַל
 הַחַיִּים, שֶׁלֹּא מִשְׁתַּתַּף עִמּוֹ שְׁטָן

יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוֹלִיף
 לֹון אוֹרְחוֹי, בְּגִין לְאַשְׁתַּזְבָּא מִן דִּינָא,
 וְיִשְׁתַּכְּחוּן זַכָּאִין קַמֵּיהּ. הִדָּא הוּא
 דְכְּתוּב, (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר
 עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם. וְכְּתוּב, (יחזקאל
 לו) וְזָרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים
 וְטַהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וְגו'.

וּבַעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי, (במדבר כט)
 דְּאִיהוּ תִשְׁרִי. מִקְרָא קֹדֶשׁ
 יִהְיֶה לָכֶם, דָּא יוֹם הַכַּפּוּרִים. דְּאִיהוּ
 עֲשִׂירִי י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּרָא לָהּ
 עִם ה'. (מֵאִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם. דָּא יוֹם
 הַכַּפּוּרִים דְּאִיהוּ עֲשִׂירִי י', כָּלֹל מֵעֲשָׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה.
 וְתִקְנֶנוּ בִּיהּ ה' צְלוֹתִין, לְחַבֵּרָא עִם ה') מֵאִי מִקְרָא
 קֹדֶשׁ. לְאַפְרָשָׁא לִיהּ מִשְׁאֵר יוֹמִין,
 דְּאִית בְּהוּ פּוֹלְחָנָא דְּחוּל. וּבְגִין דָּא,
 כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ.

דְּיוֹמִין דְּאִית בְּהוּן מְלֹאכֶת חוּל,
 אִיגוּן מִסְטָרָא דְּעֵץ הַדַּעַת
 טוֹב וְרַע. דְּאִתְהַפֵּךְ מִמַּטָּה לְנַחֵשׁ,
 וּמִנַּחֵשׁ לְמַטָּה. לְכָל חַד כְּפּוּם עוֹבְדוּי,
 וְדָא מְטַטְרוֹן מַטָּה, נַחֵשׁ, סְמָאֵל. אָבֵל
 בְּהַאי יוֹמָא דְּאִיהוּ יוֹם הַכַּפּוּרִים
 דְּאִתְקְרִי קֹדֶשׁ, שְׁלֵמָא אִילָנָא דְּחַיִּי,
 דְּלֹא אֲשַׁתַּתַּף עִמֵּיהּ שְׁטָן וּפְגַע רַע.

חלק ג
 דף רנ"ה
 ע"א

ופגע רע. ומצדו (תהלים ה) לא יגרף רע. ומשום זה יש בו מנוחה לעבדים בעץ החיים, (ומשתתפים אצלו) ובו יוצאים לחרות, בו יוצאים משלשלותיהם.

ומסמריה (תהלים ה) לא יגרף רע. ובגין דא, ביה גיחין עבדין באילנא דחיי, (נ"א ואשתתפן גביה) וביה נפקן לחירות, ביה נפקי משלשליהון.

כ"ג נדרי

אלו שיש עליהם גזר דין בגדר ובשבועה, ומשום זה התקינו לומר בו: כל נדרים ואסורים וכו', כלם יהיו משבתיים ועזובים בלי תקף ולא קיימים. ומשום זה נדר של שם 'הנ"ה', שהיא תפארת. ושבועה - של אדני, שהיא מלכות. שעשו על גלות שלחם, בחכמה ובינה יהיו נעזבים ומשבתיים ללא תקף ובלי קיום, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. שחסד הוא מים, וגבורה אש, ותפארת אור. ומשום זה בארו בעלי המשנה, התר נדרים פורחים באור.

אינון דאית עליהו גזר דין, בגדר ובשבועה, ובגין דא תקינו למימר ביה, כל נדרי ואיסרי וכו', פולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין. ובגין דא גדר דיהנ"ה, דאיהו תפארת. ושבועה דאדני, דאיהו מלכות. דעבדו על גלותא דלהון, בחכמה ובינה יהון שביקין ושביתין לא שרירין ולא קיימין, (במדבר טו) ונסלח לכל עדת בני ישראל. דחסד איהו מים. וגבורה אש. תפארת אור. ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, התר נדרים פורחים באור.

ומשום ששבועה ממלכות, שהיא למטה מפנו, פךשוהו, נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד פךשו, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו, וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו - אדני חיי המלך - 'הנ"ה'. ומשום זה נאמר (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

ובגין דשבועה ממלכות, דאיהו לתתא מיניה. אוקמוה נדרים על גבי שבועות עולים. ועוד אוקמוה, כל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו. וכל הנזדר כאלו נזדר בחיי המלך. המלך עצמו, אדני חיי המלך, 'הנ"ה'. ובגין דא (במדבר ל) כי ידר נדר ליהנ"ה.

וְאָרְף כָּף יֵשׁ סוּד אַחַר, חַיֵּי הַמְּלָךְ -
 חֲכָמָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב (קהלת ז)
 הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנוֹדֵר
 בַּיהוָה, שֶׁהוּא תַּפְאֶרֶת, כָּאלוֹ נוֹדֵר
 בַּחֲכָמָה, שֶׁהוּא שֵׁם יו"ד ה"א וְא"ו
 ה"א, חַיֵּי הַמְּלָךְ. וְכָל הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי,
 כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמְּלָךְ עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ, זו
 אִמָּא עֲלִיזָנָה, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בָּהּ, שֶׁהִיא
 (שְׁמוֹת כד) עֲצָם הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִצַּד
 הַחֶסֶד - (בראשית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי.
 וּבִשְׂרַם מִבְּשָׂרֵי - מִצַּד הַגְּבוּרָה, זו
 מַלְכוּת. וּבַחֲכָמָה, שֶׁהִיא חַיֵּי תַּפְאֶרֶת,
 הוּא עוֹלָה לְקִרְאת אָדָם. זֶהוּ שְׁכָתוּב
 (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אָדָם.

וְאִוָּף הָכִי אֵית רָזָא אַחְרָא, חַיֵּי (דף
 רנ"ה ע"ב) הַמְּלָךְ, חֲכָמָה. הָרָא
 הוּא דְכְּתִיב, (קהלת ז) הַחֲכָמָה תַּחֲיָה
 בְעֵלְיָהּ. כָּל הַנוֹדֵר בַּיהוָה, דְּאִיהוּ
 תַּפְאֶרֶת. כָּאלוֹ נוֹדֵר בַּחֲכָמָה, דְּאִיהוּ
 יו"ד ה"א וְא"ו ה"א, חַיֵּי הַמְּלָךְ. וְכָל
 הַנִּשְׁבַּע בְּאֲדָנָי, כָּאלוֹ נִשְׁבַּע בַּמְּלָךְ
 עֲצָמוֹ. עֲצָמוֹ דָּא אִמָּא עֲלָאָה, כָּאלוֹ
 נִשְׁבַּע בָּהּ, דְּאִיהִי (שְׁמוֹת כד) עֲצָם
 הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. מִסְטָרָא דְחֶסֶד,
 (בראשית ב) עֲצָם מִעֲצָמֵי. וּבִשְׂרַם מִבְּשָׂרֵי,
 מִסְטָרָא דְגְבוּרָה, דָּא מַלְכוּת.
 וּבַחֲכָמָה דְּאִיהִי חַיֵּי תַּפְאֶרֶת, אִיהוּ
 סְלִיק לְאַתְקָרֵי אָדָם, הָרָא הוּא
 דְכְּתִיב, (ישעיה מז) כְּתַפְאֶרֶת אָדָם.

מִיתַת בְּנֵי אַהֲרֹן

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּיוֹם הַכְּפוּרִים
 הַזֶּה תִּקְנֵנוּ לְקִרְא פְּרָשָׁה זו,
 לְכַפֵּר עַל יִשְׂרָאֵל בְּגָלוּת, בְּשִׁבִיל זֶה
 סֵדֵר הַיּוֹם הַזֶּה כָּאֵן הַסְּתֵדֵר, וּמִשׁוּם
 שְׁמִיתַת בְּנֵי אַהֲרֹן מְכַפֶּרֶת עַל
 יִשְׂרָאֵל.

תְּאֵנָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּהַאי יוֹמָא
 דְּכְפוּרֵי, אַתְתִּקֵּן לְמִקְרֵי
 פְּרָשָׁתָא דָּא, לְכַפְּרָא לְיִשְׂרָאֵל
 בְּגָלוּתָא, בְּגִין דָּא, סֵדֵרָא דְיוֹמָא דָּא,
 הָכָא אֶסְתֵּדֵר, וּבְגִין דְּמִיתַתְהוֹן דְּבְנֵי
 אַהֲרֹן, מְכַפְּרָא עַל יִשְׂרָאֵל.

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

צַעַר עַל אַבְדֵן הַצַּדִּיקִים

מִכְּפָאן אֹולִּיפְנָא, כָּל הַהוּא בַר נֶשׁ
 דְּיִסְרוּרֵי דְמֵאֲרִיָּה אַתְיִין עֲלֵיהּ,
 כְּפָרָה דְּחוּבֵי אֵינּוֹן. וְכָל מָאן

מִכְּפָאן אֹולִּיפְנָא, כָּל הַהוּא בַר נֶשׁ
 דְּיִסְרוּרֵי דְמֵאֲרִיָּה אַתְיִין עֲלֵיהּ,
 כְּפָרָה דְּחוּבֵי אֵינּוֹן. וְכָל מָאן

חלק ג
 דף ב"ז
 ע"ב

על יסורי הצדיקים, מעבירים חטאייהם מן העולם. ועל פן ביום הזה קוראים אחרי מות שני בני אהרן, שישמענו העם ויצטערו על אבדן הצדיקים, ויתכפרו להם חטאייהם. וכל מי שמצטער על אבדנם של הצדיקים או מוריד עליהם דמעות, הקדוש ברוך הוא מקריז עליו ואומר: (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. ולא עוד, אלא שלא ימותו בניו בימיו. ועליו כתוב, (שם ג) ראה זרע יאריך ימים וגו'.

המצטער על יסוריהו דצדיקיא, מעבירין חובייה דלהון מעלמא. ועל דא ביומא דא, קורין, אחרי מות שני בני אהרן, דישמעון עמא, ויצטערון על אבודיהו דצדיקיא, ויתכפר להון חובייהו. וכל המצטער על אבודיהו דצדיקיא, או אחית דמעין עליהו, קדשא בריך הוא מקריז עליה ואומר, (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכפר. ולא עוד, אלא דלא ימותו בניו ביומיו. ועליה כתיב, (ישעיה ג) ראה זרע יאריך ימים וגו'.

וירא כי אין איש

ויפן כה וכה, אם יש מי שיתעורר בתשובה לשבר את בית האסורים שלהם, זהו שכתוב לאמר, לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, לעסקים שלהם, לדרכים שלהם, איש לבצעו מקצהו, בבצע של העולם הזה, לירש את העולם הזה, ואינם מצד אלו שנתאמר בהם אנשי חיל, יראי אלהים, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא כלם צועקים בתפלה ביום הכפורים כמו כלבים, הב לנו מזון וסליחה וכפרה וחיים, כתבנו לחיים, והם עזי נפש ככלבים.

ויפן כה וכה, אם אית מאן דיתער בתשובתא לתברא בית אסורין דלהון, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט ט) לאמר לאסורים צאו, ולאשר בחשך הגלו, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, אלא איש לדרכו פנו, בעסקין דלהון, באורחין דלהון, איש לבצעו מקצהו, בבצעה דהאי עלמא, לירתא האי עלמא, ולאוי אינון מסטרא דאלין דאתמר בהון (שמות יח כא), אנשי חיל, יראי אלהים, אנשי אמת, שנאי בצע, אלא כלהו צווחין בצלותין ביומא דכפורי ככלבים, הב לנו מזון, וסליחה וכפרה וחי, כתבנו לחיים,

תיקוני
זוהר דף
כ"ב
ע"א

שהם אמות העולם שצועקים כנגדו ואין להם בשת פנים, שאין מי שקורא לו בתשובה שיחזיר את שכינתו אל הקדוש ברוך הוא, שהיא מרחקת מפניו, לחזר אליו, ונדמים לכלבים, שנאמר בהם ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואותם ערב רב, שכל חסד שעושים, הם עושים אותו לעצמם.

ועוד הם מבקשים מזון וכסות ועונה, שהיא עונת זוגם, שנאמר בה שארה כסותה וענתה לא יגרע, ואין מי ששואל מזון, שהוא תורה, שארה של השכינה, והיא האם העליונה שנאמר בה ואל תטש תורת אמה. כסותה זה כסוי הציצית ועטוף שלה, ותפלין של יד, שנאמר בה תפלה לעני כי יעטר. וענתה זו קריאת שמע בעונתה. שאם שלש אלה לא יעשה לה, לשכינה, ויצאה חנם אין כסף, אין לו בוששה מן השכינה, הוא חצוף. ועוד אין כסף, לא יהיה לו כסופים לעולם הבא.

ואינו עזי נפש ככלבים, דאינון אומין דעלמא דצווחי לגביה ולית לון בשת אנפין, דלא אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזור שכינתיה לקודשא בריך הוא, דאיהי מרחקא מגיה, למהדר לגביה, ואדמיין לכלבים, דאתמר בהון (תהלים קו לה) ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם, ואינון ערב רב, דכל חסד דעבדין לגרמיהו עבדין.

ועוד אינון שאלין מזונא וכסויא ועונה, דאיהי עונת זוגיהו, דאתמר בה (שמות כא ו) שארה כסותה וענתה לא יגרע, ולא אית מאן דשאל מזונא דאיהי תורה, שארה דשכינתא, ואיהי אימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) ואל תפוש תורת אמה, כסותה (דף כב ע"ב) דא כסויא דציצית, ועטופו דיליה, ותפלין דיד, דאתמר בה (תהלים קב א) תפלה לעני כי יעטר, וענתה דא קריאת שמע בעונתה, דאם שלש אלה לא יעשה לה לשכינתא, ויצאה חנם אין כסף (שמות כא יא), לית ליה כסופא מן שכינתא, חצוף איהו, ועוד אין כסף לא יהא ליה כסופא לעלמא דאתי.

גְּדוּלַת הַיּוֹם

לְמַדְנוּ, בְּאוֹתוֹ יוֹם כַּמָּה פְּתַחִים פְּתוּחִים כַּנֶּגֶד יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵיהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלַקְסָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְטַהֵר אוֹתָם וּלְזַכּוֹת אוֹתָם, זֶהוּ שֶׁכַּתּוּב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה וְגו'. בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר הַכֹּהֵן בְּכַמֶּה עֲטֻרוֹת. בַּיּוֹם הַזֶּה עֲבוֹדַת הַכֹּהֵן נִכְבְּדָה וְגִדּוּלָה מִכָּל הָעֲבוֹדוֹת. לְכֹלֶם נוֹתֵן חֲלַק בְּאוֹתָם הַקְּרִבָּנוֹת שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. בַּיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר (מִתְעוֹרֵר) הַחֹסֵד בְּעוֹלָם עַל יְדֵי הַכֹּהֵן, מִקְרִיב אֶת הַקְּרִבָּנוֹת עַל חֲטָאֵי הָעָם, עַל חֲטָאוֹ בְּרַאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן עַל חֲטָאֵי הָעָם. הוּא מִקְרִיב עוֹלוֹת עֲלָיו וְעַל הָעָם, וְהֵרִי בְּאַרְנוֹ אֶת הַדְּבָרִים.

תֵּאֲנֵא, בְּהֵהוּא יוֹמָא כַּמָּה פְּתַחִין פְּתִיחִין לְקַבְּלֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל לְקַבְּלָא צְלוֹתֵיהוֹן. וּפְאָה חוּלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְזַכָּאָה לִזְוֵן, וּלְדַבְּאָה לִזְוֵן, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר וְגו'. בְּהֵאֵי יוֹמָא אֲתַעְטֵר בְּהֵנָּא בְּכַמֶּה עֲטֻרִין. בְּהֵאֵי יוֹמָא פּוֹלְחֵנָּא דְכִהְנָּא יִקְרִיא וְרַב מִכָּל פּוֹלְחֵנִין. לְכֹלָא יֵהֵב חוּלְקָא בְּאִינוּן קְרַבְנִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּהֵאֵי יוֹמָא אֲתַעְטֵר (ס"א אֲתַעֵר) חֶסֶד בְּעֵלְמָא עַל יְדָא דְכִהְנָּא, מִקְרַב קְרַבְנִין עַל חוּבִיּהוֹן דְּעֵמָּא. עַל חוּבִיּהוֹן בְּקַדְמִיתָא, וּלְבִתֵּר עַל חוּבִיּהוֹן דְּעֵמָּא. מִקְרַב עֲלוּן עֲלֵיהּ וְעַל עֵמָּא וְהָא אוֹקִימָנָא מְלִי.

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

מִצְוֹת הַיּוֹם

וְנִאֲמַר בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים, (ויקרא טז) וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם. וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה תַעֲנוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם. תִּקְנוּ בּוֹ חֲמִשָּׁה עֲנוּיִם, כְּדִי שֶׁתִּתְלַבֵּן ה' קִטְנָה בְּה' עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִיא חֲמִשׁ תְּפִלוֹת. לְקִיָּם בְּיִשְׂרָאֵל, (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׂנִים פְּשָׁלְגַי יִלְבִּינוּ. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל לְשׁוֹן זְהוּרִית, מִשׁוּם שֶׁכָּל הַחוּבוֹת

וְאִתְמַר בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים. (ויקרא טז) וְעִנִּיתֶם אֶת נַפְשֵׁיכֶם. וּבְעֵשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה תַעֲנוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם. תִּקְנוּ בִּיה' ה' עֲנוּיִים, בְּגִין דְּתִתְלַבֵּן ה' זְעִירָא בְּה' עֲלָאָה, דְּאִיהוּ ה' צְלוֹתִין. לְקִיָּם בְּיִשְׂרָאֵל, (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׂנִים כְּשָׂלְגַי יִלְבִּינוּ. וְהֵאֵי אִיהוּ רוּזָא דְלְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית, בְּגִין דְּכָל חוּבִין דִּישְׂרָאֵל

חלק ג
דף רנ"ה
ע"א

שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִגִּיעִים אֶצֶל הַמַּלְכוּת,
 וּתְשׁוּבָה, שֶׁהִיא בִּינָה, מְלַבֶּנֶת אוֹתָם,
 מִשׁוּם שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ויקרא טו) הַשִּׁכָּן
 אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֶם. וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי
 לָבָן וְאַרְבָּעָה בְּגָדֵי זָהָב לְהַלְבִּישׁ -
 יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם הַכְּפוּרִים,
 לְהַעֲלוֹת קוֹל, שֶׁהוּא אוֹת ו',
 לְחֵרוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (ישעיה סג) בְּכֹל
 צְרָתֶם לוֹ צֶר - בְּא' וּבו', קָרִי וּכְתִיב.
 וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים הִיא בְּאַרְיִכוֹת,
 וְהִיא כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ מִדְּרָגוֹת -
 בְּמַחְשָׁבָה, דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

מִטּוֹן לְגַבֵּי מַלְכוּת. וּתְשׁוּבָה דְאִיְהִי
 בִּינָה, מְלַבֶּנֶת לוֹן. בְּגִין דְּאִתְּמַר בָּהּ,
 (ויקרא טו) הַשִּׁכָּן אִתְּם בְּתוֹךְ טְמֵאתֶם.
 וְד' בְּגָדֵי לָבָן, וְד' בְּגָדֵי זָהָב לְמַלְבִּישׁ,
 יֵאָהֲדוּנָהּ.

וְתִקְנֵנוּ לְתַקְוַע שׁוֹפָר בְּיוֹם
הַכְּפוּרִים, לְסַלְקָא קוֹל
 דְאִיְהוּ ו', לְחֵרוֹת. דְּאִתְּמַר בָּהּ, (ישעיה
 סג) בְּכֹל צְרָתֶם לוֹ צֶר, בְּא', וּבו', קָרִי
 וּכְתִיב. וְעִבּוּדַת יוֹם הַכְּפוּרִים אִיְהִי
 בְּאַרְיִכוֹת, וְאִיְהִי כְּלִילָא מִתַּלַּת דְּרָגִין,
 בְּמַחְשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה.

שְׁעִיר לַה'

בֵּא וְרָאָה, הַשְּׁעִיר הַהוּא שְׁשׁוּלְחִים
 יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל לְמַדְבָּר הַהוּא,
 כְּדֵי לְתַת חֶלֶק לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא
 לְהַתְּעֵסֵק אִתּוֹ. וְאִם תֵּאֲמַר, שְׁנֵי
 שְׁעִירִים לָמָּה כָּאֵן? אֶחָד לַה', וְאֶחָד
 לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא. נִיחָא הַשְּׁעִיר
 הַהוּא שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, אֶךְ לַה'
 מִדּוּעָ?

אֶלְא, לְמַלְךְ שֶׁהִיָּה פּוֹעֵס עַל בְּנוֹ,
 קָרָא לְשׁוֹטֵר, זֶה שֶׁעוֹשֶׂה דִין
 בְּבְנֵי אָדָם תְּמִיד, כְּדֵי שִׁיתְּכּוֹנֵן
 לְעֲשׂוֹת דִין בְּבְנוֹ. הַשׁוֹטֵר הַהוּא
 שְׂמַח, וְנִכְנַס לְבֵית הַמַּלְךְ לְאָכֵל שֵׁם.

תָּא חֲזִי, הַהוּא שְׁעִיר דְּמִשְׁדְּרִין
 יִשְׂרָאֵל לְעֲזָאזֵל, לְהַהוּא
 מִדְּבָרָא, בְּגִין לְמִיָּהֵב חוּלְקָא לְהַהוּא
 סְטָרָא אַחְרָא, לְאִתְּעִסְקָא בְּהַדְרִיָּה. וְאִי
 תִּימָא, תְּרִין שְׁעִירִין אֲמַאי הָכָא, חַד
 לִיהוֹנָנִי, אִתְּרַבְּלָא וְחַד לְהַהוּא סְטָרָא
 אַחְרָא. תִּינַח הַהוּא שְׁעִיר דְּסְטָרָא
 אַחְרָא. לִיהוֹנָנִי אִתְּרַבְּלָא אֲמַאי.

אֶלְא לְמַלְכָא דְהוּא אֶרְגִּין עַל בְּרִיָּה,
 קָרָא לְסְנַטְרָא, הַהוּא דְעֵבִיד
 דִּינָא בְּבְנֵי נְשָׂא תְדִיר, בְּגִין דִּיזְדִּמֵּן
 לְמַעַבְד דִּינָא בְּכִרְיָה. הַהוּא סְנַטְרָא
 חַדִּי, וְעָאֵל בְּבִי מַלְכָא לְמִיכַל תַּמּוֹן,

חלק ב
 דף קפ"ד
 ע"ב

כִּינן שְׂרָאָה אוֹתוֹ בְּנוֹ, אָמַר, וְדַאי לֹא נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר כָּאֵן בְּבֵית אָבִי אֶלָּא מִשּׁוּם שְׁכַעַס הַמְּלֶכֶךְ עָלַי. מָה עֲשֶׂה? הֲלֹךְ וְהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ. וּמִשּׁוּם שֶׁהִתְפַּיֵּס עִמּוֹ, צִוָּה הַמְּלֶכֶךְ לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה עֲלִיוֹנָה לוֹ וּלְבָנוֹ, וְצִוָּה שְׂלֵא יֵדַע בּוֹ הַשּׁוֹטֵר הַהוּא.

לְבַסּוֹף נִכְנַס הַשּׁוֹטֵר הַהוּא. אָמַר הַמְּלֶכֶךְ, עֲתָה אִם יֵדַע זֶה מִהַסְעוּדָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִכְנִיתִי לִי וּלְבָנִי, יִתְבַּלְבַּל הַשְּׁלַחַן. מָה עֲשֶׂה? קָרָא לְמַמְנָה עַל הַסְעוּדָה וְאָמַר לוֹ, תִּכְיִן מִשְׁהוֹ וְתִשִּׁים לְפָנַי, וְתִשִּׁים לְפָנַי הַשּׁוֹטֵר הַהוּא, כְּדֵי שְׂיִחְשַׁב שְׁסוּעַד לְפָנַי מִשְׁלִי, וְלֹא יֵדַע מִהַסְעוּדָה הַחֲשׁוּבָה הַהִיא שֶׁל שְׂמַחָה שְׁלִי וְשֶׁל בְּנֵי, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לוֹ, וַיִּתְרַחַק מִהַשְּׂמַחָה שֶׁל הַסְעוּדָה שְׁלָנוֹ. וְאִם לֹא שְׁעֲשֶׂה הַמְּלֶכֶךְ כֵּן, לֹא יִתְרַחַק הַשּׁוֹטֵר הַהוּא מִבֵּית הַמְּלֶכֶךְ.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, תִּזְמִינּוּ שְׁנֵי שְׁעִירִים, אֶחָד לִי וְאֶחָד לְמִקְטָרְגִּי הַהוּא, כְּדֵי שְׂיִחְשַׁב שְׂמִסְעוּדָה שְׁלִי הוּא אוֹכֵל, וְלֹא יֵדַע בְּסְעוּדַת הַשְּׂמַחָה הָאַחֲרַת שְׁלָנוֹ, וַיִּקַּח הַחֶלֶק הַהוּא וַיִּלָּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּתְרַחַק מִבֵּיתִי. כִּינן שְׂאִמָּא

כִּינן דְּאִשְׁגַּח בֵּיהּ בְּרִיהּ, אָמַר, וְדַאי לֹא עָאֵל סְנִטְרִיא דָּא כְּבִי אָבָא, אֶלָּא בְּגִין דְּאַרְגִּיז מִלְכָּא עָלַי. מָה עָבַד, אוֹל וְאִתְפַּיֵּים בְּהִדְיָה. כִּינן דְּאִתְפַּיֵּים בְּהִדְיָה, פְּקִיד מִלְכָּא לְמַעַבְדַּ סְעוּדָתָא עֲלָאָה לִיָּה וּלְבְּרִיהּ, וּפְקִיד דְּלֹא יֵדַע בֵּיהּ הַהוּא סְנִטְרִיא.

לְכַתְּרָה עָאֵל הַהוּא סְנִטְרִיא. אָמַר מִלְכָּא הַשְּׂתָא אִי יִגְדַע דָּא, מִסְעוּדָתָא עֲלָאָה (דף קפ"ה ע"א) דְּאִתְקִינִית לִי וּלְבְּרִי, יִתְעַרְבַּב פְּתוּרָא. מָה עָבַד. קָרָא לְמַמְנָא עַל סְעוּדָתָא, אָמַר לִיָּה, אִתְקִין מְדִי, וְתִשְׁוִי קָמָאִי, וְתִשְׁוִי קָמִיָּה דִּהֵהוּא סְנִטְרִיא, בְּגִין דְּיִחְשִׁיב דְּסְעִיד קָמָאִי מְדִילִי, וְלֹא יִגְדַע בְּהִיא סְעוּדָתָא יְקִירָא דְּחֻדְוָה דִּילִי וְדְבְּרִי, וַיִּשׁוּל הַהוּא חוּלְקָא וַיִּזִּיל לִיָּה, וַיִּתְפַּרְשׂ מִחֻדְוָה דְּסְעוּדָתָא דִּילָן. וְאִי לָאו דְּמִלְכָּא עָבִיד הָכִי, לֹא יִתְפַּרְשׂ הַהוּא סְנִטְרִיא מִבֵּי מִלְכָּא.

כֵּן אָמַר קִדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, אִזְמִינּוּ תְּרִין שְׁעִירִין, חֵד לִי וְחֵד לְהֵהוּא דְּלְטוּרָא, בְּגִין דְּיִחְשִׁיב דְּמִסְעוּדָתָא דִּילִי קָאכִיל, וְלֹא יִגְדַע בְּסְעוּדָתָא דְּחֻדְוָה אַחֲרָא דִּילָן, וַיִּסַּב הַהוּא חוּלְקָא, וַיִּזִּיל לְאַרְחִיָּה, וַיִּתְפַּרְשׂ מִבֵּיתִי. כִּינן דְּאִמָּא עֲלָאָה, עֲלָמָא

העליונה, עולם הבא, באה לשרות תוך ההיכל של העולם התחתון למצא אור (להשיג עליה בהארה) של הפנים, דין הוא שלא ימצא המקטרג ההוא, ולא בעלי הדין לפניו, כאשר מוציא כל הברכות ומאיר לכלם. וכל שפע החרות הוא נמצא, וישראל נוטלים מאלו הברכות.

שְׁהִי כִּאֲשֶׁר הָעוֹלָם הַבֶּא נִכְנָס לְהִיכָל שֶׁל הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן וּמוֹצֵא שְׁשִׁמַח הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן עִם בְּנָיו בְּסִעוּדָה הָעֲלִיּוֹנָה הַהִיא, אִזּוּ הוּא מְבַרֵךְ הַשְּׁלַחַן, וְהָעוֹלָמוֹת פְּלִים מִתְּבָרְכִים, וְכָל שְׂמֵחָה וְכָל הָאֶרֶת הַפָּנִים נִמְצָאוֹת שָׁם. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (ויקרא טז) לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ.

דַּאֲתִי, אֲתִי לְמִשְׁרֵי גוֹ הַיְכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, לְאַשְׁכַּח נְהִירוֹ (נ"א לְאַשְׁכַּח עֲלֵה בְנֵהִירוֹ) דְאֲנִינִן, דִּין הוּא דְלֹא יִשְׁתַּבַּח הַהוּא דְלְטוֹרָא, וְלֹא מְאִרֵי דְדִינִין לְקַמִּיה, כִּד אִפִּיק כָּל בְּרַכָּאן, וְאֲנֵהִיר לְכָלָא. וְכָל הַהוּא חִירוֹ יִשְׁתַּבַּח, וְיִשְׂרָאֵל נְמַלֵי מְאִינוֹן בְּרַכָּאן.

דְּהָא כִּד עֲלָמָא דַּאֲתִי, עָאֵל לְהִיכָלָא דְעֲלָמָא תַתָּא, וְאַשְׁכַּח דְחַדִּי עֲלָמָא תַתָּא עִם בְּנוֹי בַּהִיא סִעוּדָא עֲלָא, כְּדִין אִיהוּ כְּרִיךְ פְּתוֹרָא, וְעֲלָמִין בְּלָהוּ מִתְּבָרְכִין, וְכָל חִירוֹ וְכָל נְהִירוֹ דְאֲנִינִן אֲשִׁתְּכַחוּ תַמָּן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ויקרא טז) לִפְנֵי יְהוָה אֲהַבְתֶּם לְתַמְהָרוּ.

סוד קרבן השעיר

בֵּא וְרָאָה, מַה הוּא סוּד הַקְּרִבָּנוֹת לְהַקְרִיב שְׁעִיר (כְּנִגֵּד שְׁעִיר) וְלֹא דְבַר אַחֵר? וּמִדּוּעַ שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְכַאֵן גַּם כֵּן שְׁעִיר? אֵלָּא, אִם תֹּאמַר מִשּׁוּם שֶׁהוּא צַד שְׁלוֹ - טוֹב. מִדּוּעַ לֹא הִיָּה עִז?

אֵלָּא דְּבַר זֶה צְרִיךְ, וְהוּא נִמְצָא לְבַעֲלֵי כְּשׁוּפִים, שְׁפָל מְעַשִּׂיהֶם בְּמַה שְׁלֹא (מִתְחַבֵּר) הִיָּה בְּנִקְבָה. וְעַל זֶה שְׁעִיר, שְׁלֹא הִתְחַבֵּר

תָּא חֲזוּי, מַה הוּא רִזָּא דְקְרִבָּנָא, לְקְרִבָּא שְׁעִיר, (לְקַבֵּל שְׁעִיר) וְלֹא מְלָה אַחֲרָא. וְאַמְאֵי שְׁעִיר בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ, וְהִכָּא נִמְי שְׁעִיר. אֵלָּא אִי תִימָא כְּגִין דְאִיהוּ סַטְרָא דִילִיָּה יְאוּת. אֲמַאי לֹא הָוֵי עִז.

אֵלָּא מְלָה דָא אֲצַטְרִיךְ, וְאִיְהִי אֲשִׁתְּכַחַת לְמֵאֲרִיְהוֹן דְחַרְשִׁין, דְכָל עוֹבְדֵייהוּ בְמַה דְלֹא (אֲתְחַבֵּר) יְהֵא בְּנוֹקְבָא. וְעַל דָּא שְׁעִיר

חלק ב
דף
קפ"ה
ע"א

בְּנִקְבָה בְּכָל הַצְּדָדִים שְׁלוֹ. עַז, כְּאֲשֶׁר
הַתְּחַבֵּר בְּנִקְבָה. וּמְשׁוּם שֶׁהוּא מְלֶךְ,
נֹתְנִים לוֹ מְשׁוּם הַכְּבוֹד שְׁלוֹ, זֶה
שֶׁלֹא הַתְּחַבֵּר בְּנִקְבָה וְלֹא נִתֵּן כְּחוֹ
לְאַחַר. וְזֶה יְדוּעַ לְאוֹתָם הַמְּכַשְׁפִּים
שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בְּמַעֲשֵׂים אֱלֹהִים. וּמִפְּנֵי
כִּי שׁוֹרִים עַל הַשְּׁעִיר הַהוּא כֹּל
אוֹתָם הַחֲטָאִים.

בֵּא וְרָאה, אֵף עַל גַּב שֶׁהוּא חֶלֶק
לְצַד הָאֲחֵר הַהוּא - סוּד פְּאוֹן.
כֹּל אֵלּוֹ צְדָדִים אֲחֵרִים שֶׁלְמִטָּה
(שְׁנִקְרָאִים מְצוּלוֹת יָם), כֻּלָּם טְמֵאִים יוֹתֵר.
וְכָל מָה שִׁיּוֹרְדִים מִדְּרָגוֹת תְּחַתּוֹנוֹת,
כִּי הַטְּמֵאָה שֶׁלָּהֶם יוֹתֵר. וּמִפְּנֵי כֵן
בְּעַז, חֶלְקָם יוֹתֵר, מְשׁוּם שֶׁהַשְּׁעִירוֹת
שֶׁלּוֹ תְלוּיוֹת יוֹתֵר מִבְּהֵמָה אֲחֵרָת,
כְּמוֹ שֶׁדִּין שֶׁלָּהֶם תְלוּי לְמִטָּה
בְּטְמֵאָה. אֲבָל מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה הַזֹּאת
הַאֲחֵרָת, מְלֶךְ שֶׁל הַכֹּל בְּצַד הַהוּא,
הַטְּמֵאָה שֶׁלּוֹ הִיא יוֹתֵר מִבְּחֵרָת, וְלֹא
טְמֵאָה שֶׁלָּמָה פְּאֵלָה הַתְּחַתּוֹנִים. וְעַל
זֶה שְׁעִיר, שֶׁהַשְּׁעִיר שֶׁלּוֹ לֹא תְלוּי וְלֹא
חֶלֶק. לֹא חֶלֶק, מִפְּנֵי הַטְּמֵאָה הַהִיא
שֶׁלּוֹ. וְלֹא תְלוּי, כִּדִּי שֶׁלֹא תִתְחַזַּק בּוֹ
טְמֵאָה פְּאֵלָה הַתְּחַתּוֹנִים, וְעַל זֶה
וְדַאי שְׁעִיר, וְלֹא אֲחֵרָה.

לֹא אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא, בְּסִטְרֵי דִילִיָּה
כְּלָהוּ. עַז כִּד אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא. וּבְגִין
דְּאִיהוּ מְלָכָא, יְהִיבִין לִיה בְּגִין יְקָרָא
דִילִיָּה, הֵאִי דְלֹא אֲתַחֲבֵר בְּנוֹקְבָא,
וְלֹא יְהִיב חִילִיָּה לְאַחֲרָא. וְדַאי
אֲשַׁתְּמוּדַע לְאִינוּן חַרְשִׁין,
דְּמִשְׁתְּמָשִׁין בְּהִנֵּי עוֹבְדֵי. וּבְגִינֵי כִּי,
שְׁרִיין עַל הַהוּא שְׁעִיר, כֹּל אִינוּן
חֲטָאִיהוֹן.

וְתֵא חֲזוּי, אֵף עַל גַּב דְּאִיהוּ חוֹלְקָא
לְהַהוּא סְטְרָא אֲחֵרָא, רְזֵא
הַכָּא, כֹּל הִנֵּי סְטְרֵי אֲחֵרֵי דְלִתְתָא,
(דְּאִקְרוּן מְצוּלוֹת יָם) כְּלָהוּ מְסֵאָבִין יְתִיר.
וְכָל מָה דְנַחֲתִין דְרָגִין תְּתַאֲיוֹן, הַכִּי
מְסֵאָבוּ דְלֵהוֹן יְתִיר. וּבְגִין כִּי, בְּעַז
יְתִיר חוֹלְקִיהוֹן, בְּגִין דְשְׁעִרָא (דִּף קפ"ה
ע"ב) דִילִיָּה תְלוּיָא יְתִיר מִבְּעִירָא
אֲחֵרָא, כְּמָה דְדִינָא דְלֵהוֹן תְלוּי
לְתַתָּא בְּמְסֵאָבוּ. אֲבָל הֵאִי מְלָכוּ
חֲיִיבְתָא אֲחֵרָא, מְלָכָא דְכֹלָא בְּהַהוּא
סְטְרָא, בְּרוּר אִיהוּ יְתִיר מְסֵאָבוּ
דִילִיָּה, וְלֹא מְסֵאָבוּ שְׁלִים כְּהִנֵּי
תְתַאֲיוֹן. וְעַל דַּאי שְׁעִיר, דְשְׁעִיר דִילִיָּה
לֹא תְלוּיָא, וְלֹא שְׁעִיעַ. לֹא שְׁעִיעַ, בְּגִין
דְּהַהוּא מְסֵאָבוּ דִילִיָּה. וְלֹא תְלוּיָא,
בְּגִין דְלֹא יְתַתְקַף בֵּיה מְסֵאָבוּ כְּהִנֵּי
תְתַאֲיוֹן. וְעַל דַּאי וְדַאי שְׁעִיר וְלֹא
אֲחֵרָא.

שני הגורלות

חלק ג
דף ס"ב
ע"ב

למדנו, ונתן אהרן על שני השעירים גרלות. ונתן אהרן, משום שבא מצד החסד. על שני השעירים, בדיוק על, כדי שתתבפשם הגבירה. גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, והרי שני שעירים הם. אז למה אחד לה'? אלא אמר הקדוש ברוך הוא: ישב זה אצלי, ואחד ילך וישוטט בעולם, שאלמלא שניהם מזדווגים, לא יכול העולם לסבל.

יצא זה, הולך ומשוטט בעולם, ומוצא את ישראל בכמה עבודות, בכמה דרגות, בכמה הנהגות טובות, ולא יכול להם, בין כלם שלום, ולא יכול להכנס עמיהם במלשינות. (הולך ומשוטט בעולם ומוצא את ישראל בצורה הזו) (אף ישראל למטה כך בצורה הזו) את השעיר האחר שולחים אותו עם משא של כל חטאי ישראל.

תאנא (ויקרא טו) ונתן אהרן על שני השעירים גרלות. ונתן אהרן, בגין דאתי מסטרא דחסד. על שני השעירים, על דייקא, בגין דתתבסם מטרוניתא. גורל אחד ליהוה וְגורל אחד לעזאזל והא תרין שעירין אינון, אמאי חד ליהוה וְאֶלֶא אמר קדשא בריך הוא, יתיב האי גבאי, וחד יזיל וישוטט בעלמא, דאלמלי תרווייהו מזדווגו, לא יכיל עלמא למסבל.

נפק האי, אזיל ושאט בעלמא, ואשבח להו לישראל, בכמה פולחנין, בכמה דרגין, בכמה גמוסין טבין, לא יכיל להו, בלהו שלמא בינייהו, לא יכיל למיעל בהו בדלטורא. (אזל ושאט בעלמא, ואשבח לישראל כהאי גונא) (ג"א ישראל לתמא אוף הכי כהאי גונא) האי שעירא אחרא שלחין ליה במטולא דכל חובייהו דישראל.

שני שעירי עזים לחטאת

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

למדנו, ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת. ומאת עדת, כדי שיהיה מכלם ויתכפר לכלם, שהרי כל חטאי בני ישראל פאן תלויים, וכלם מתכפרים

תאנא, (ויקרא טז) ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת, ומאת עדת, בגין דיהא מכלהו, ויתכפר לכלהו. דהא כל חובייהו דבני ישראל הכא תליין,

בזה, ולא מספיק מאיש אחד. ומאיזה מקום נלקחים? מאותן קפות שבעזרה נוטלים שָׂכָר, ומביאים אותם מאותם דמים שהיו מכלם.

ואותו השעיר האחר, שהיה נשאר לקדוש ברוך הוא, עושים אותו חטאת בראשונה. והרי בארנו באיזה מקום היה נקשר. ואחר כך מקריבים את אלה, והכל מתבשמים, וישראל נשָׂאֵרִים צדיקים לפני הקדוש ברוך הוא מכל החטאים שעשו וחסאו לפניו. זהו שכתוב כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'.

ונשא השעיר עליו את כל עונתם

עוד אמר רבי שמעון, (בראשית כז) ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק. מה הוא רומז? אלא ודאי שעשו איש שעיר, והוא מאותו שנקרא שעיר, שהרי מאותו צד הוא בא. ואנכי איש חלק - איש מאותו שחלק לכל שאר העמים ממנים גדולים, שכתוב (דברים ד) אשר חלק ה' אלהיך אתם, וכתוב (שם לב) כי חלק ה' עמו וגו'. עוד איש חלק, משני שעירים, ונשאָר אחד. שהכהן חלק

וכלהו מתכפרי כדא. (דף ס"ד ע"א) ולא סגי מבר נש חד. ומאן אתר אתנסיבו מאינן קופין דבעזרה נטלין אנרא, ואייתי להו מאינן דמי דהוּוּ מכלהו.

וההוא שעירא אחרא, דההוּוּ אשתאר לקודשא בריך הוא, עבדין ליה חטאת בקדמיתא. והא אוקימנא באן אתר הוה מתקשרא. ולבתר דא מתקרבין הני, ומתבשמין כלא, ואשתארו ישראל זכאין קמי קדשא בריך הוא, מכל חובין דעבדו וחבו קמיה. הדא הוא דכתיב כי ביום הזה יכפר עליכם וגו'.

תו אמר רבי שמעון, (בראשית כז) ויאמר יעקב אל רבקה אמו הן עשו אחי איש שעיר ואנכי איש חלק. מאי קא רמזא, אלא ודאי עשו איש שעיר, הוא מההוא דאקרי שעיר, דהא מההוא סטרא אתי. ואנכי איש חלק: גבר מההוא דפליג לכל שאר עמין וברבין ממנו. דכתיב, (דברים ד) אשר חלק יהוה אלהיך אתם, וכתוב (דברים לב) כי חלק יהוה אלהיך עמו וגו'. תו איש חלק, מתרי שעירים ואשתאר חדא.

חלק ג
דף ס"ד
ע"א

אדרבה
היה חלק

אדרבה
היה חלק

אותם - אחד לחלקו, ואחד לקדוש ברוך הוא. למה? כדי שיטען על כתפו את כל חטאי יעקב, שכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונת תם.

כתוב וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. משום כך וסמך אהרן את שתי ידו, שהקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. על ראש השעיר החי, החי דוקא, להכליל אותו שלמעלה.

והתודה עליו את כל עונות, כמו שכתוב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ובארנו עליה, שנטהר האדם ונשארו עליה כל אותו החטא. אף כאן והתודה עליו, אחר שהתודה הכהן בעבורם של ישראל - עליו, כלומר, פלם ישארו עליו.

אמר לו רבי אבא, אם כך, כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים. אמר לו, כאן שונה, ששם לשעירים היו מקריבים קרבן, ומשום כך לא כתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, ששם לשעירים היו עושים פלחן ושלטון, וכאן - ונשא השעיר עליו

דכהנא פליג לה, חד לחולקיה, וחד לקודשא בריך הוא. אמאי. בגין דיטעין על כתפוי כל חובוי דיעקב, דכתיב ונשא השעיר עליו את כל עונותם, עונות תם.

כתיב (ויקרא טו) וסמך אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידו, דקודשא בריך הוא יסתבם על ידוי. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא.

והתודה עליו את כל עונות, (ויקרא ה) כמה דכתיב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדכי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, בתר דאודי כהנא בגינייהו דישראל, עליו: כלומר, ישתארון כלהו עליו.

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כך לא כתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם שעירים, אלא לשעירים, דהתם לשעירים הוו עבדי פולחנא, וישולטנותא. והכא ונשא

חלק 2
דף ס"ג
ע"א

חלק 2
דף ס"ג
ע"א

את כל עונותם, והקרָבן אינו נעשה אלא לקדוש ברוך הוא. בא וראה שבגלל הקרָבן מתבשמים עליונים ותחתונים והדין לא שולט ושורה על ישראל.

השעיר עליו את כל עונותם, וקרָבנא לא אתעביד אלא לקודשא בריך הוא. תא חזי, דבגניי קרָבנא מתבסמן עלאין ותתאין, ודינא לא שריא ושלמא עלייהו דישראל.

איש עתי

למדנו, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי?

אלא סוד הדבר כף הוא - בכל מה שנעשה, צריך אדם מזמן לאותו דבר. יש אדם שהברכה מתקיימת על ידו יותר מאחר. בא וראה מה כתוב בכהן, טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך אלא יברך, כי הוא מזמן שתתקיים ברכה על ידו בזה. (ושורה הברכה בהשגחתו).

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי.

אלא רוא דמלה הכי הוא (דף ס"ג ע"ב) בכל מה דאתעביד, בעי בר נש זמין לההיא מלה. אית בר נש דברכתא אתקיים על ידיה יתיר מאחרא. תא חזי, מה כתיב ביה בכהנא, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך, בגין דהוא הוה זמין דיתקיים ברכתא על ידיה בהאי. (ס"א) ושארי ברכתא באשגחיתא דליה).

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

בלעם - רע העין

ויש אדם שמזמן שיתקיימו על ידו קללות, ובכל מה שיתבונן יבאו קללות ומארה ובעתה, כמו בלעם שנקרא רע עין, שהיה מזמן לכל רע ולא היה מזמן לטוב, ואף על גב שברוך ברכתו אינה ברכה ולא התקיימה. וכשהיה מקלל, כל מה שקלל התקיים, ואפילו ברגע אחד,

ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לוזמין על ידיה, ובכל מה דישגח לייתי לוזמייא ומארה ובעיתא כגון בלעם, דאקרי רע עין, דהוה זמין בכל ביש, ולא הוה זמין לטוב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתקיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתקיים, ואפילו ברגעא חדא,

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

ועל זה כתוב (במדבר כד) שְׁתֵּם הָעֵינַן. בכל מקום שעינו שלטה - התקלל. **בא** וראה מה כתוב, (שם) וַיֵּשֶׁת אֵל הַמִּדְבָּר פָּנָיו, כְּדִי שִׁיתַעֲוֹר מֵאוֹתוֹ צַד שֶׁהוּא שׁוֹלֵט שָׁם, וַיֵּבֵא בְּהַלְשָׁנָה עַל יִשְׂרָאֵל. מה כתוב בפסוקים? (משלי כב) טוֹב עֵינַן הוּא יְבָרֶךְ, שֶׁהוּא הֵיחָ מְזָמֵן לָזֶה וְשׁוֹרֵה בְּרַכָּה בְּהַשְׁגָּחָה שְׁלוֹ. ועל זה שנינו, יִסְטָה אָדָם אֶפְלוּ מִמָּאָה דְרָכִים וְלֹא יִפְגַּשׁ אָדָם שֶׁיֵּשׁ לוֹ עֵינַן רָעָה.

ועל דא כתיב, (במדבר כד) שְׁתֵּם הָעֵינַן. בכל אתר דעיניה שלטא אתלמייא. **תא** חזי מה כתיב. (במדבר כד) וַיֵּשֶׁת אֵל הַמִּדְבָּר פָּנָיו, בְּגִין דִּיתַעֲר מֵהָהוּא סְמָרָא הָהוּא דְשִׁלְטָא תַמָּן, וַיִּיתִי בְּדִלְמוֹרָיָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל. מה כתיב בהו בכהני, (משלי כב) טוֹב עֵינַן הוּא יְבָרֶךְ, דְּהוּא הָוֵה זְמִין בְּהָא, וְשָׂאֵרִי בְּרַכְתָּא בְּאִשְׁגַּחוֹתָא דִּילֵיהּ. ועל דא תנינן, יִסְטִי בַר נָשׁ אֶפְלוּ מִמָּאָה אַרְחִין, וְלֹא יֵאָרַע בְּבַר נָשׁ דְּאִית לֵיהּ עֵינָא בִישָׂא.

ושלח ביד איש עתי

אף כָּאן, וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי - שֶׁהוּא מְזָמֵן לָזֶה וְרְשׁוּם לָזֶה, וְהִכְהֵן הֵיחָ מִכִּיר בּוֹ עֵינַן אַחַת יוֹתֵר מֵאַחֲרֵת מְעֻט. הַעוֹר שֶׁעַל הָעֵינַן מְכֻסָּה בְּשַׁעֲרוֹת רַבּוֹת, הָעֵינַן מְכַחֲלֵת וְלֹא מְסַתְּפֵל יִשְׂרָאֵל, זֶהוּ הָאָדָם הַמְזָמֵן לְכַדּוֹ וְהִרְאוּ לוֹ. ועל זה כתוב ביד איש עתי.

אוף הָכָא וְשִׁלַּח בְּיַד אִישׁ עֵתִי, דְּהוּא זְמִין לְהָאִי. וְרְשׁוּם לְהָאִי, וְכִהְנָא הָוֵה אִשְׁתְּמוּדַע בֵּיהּ, חַד עֵינָא יִתִּיר מֵאַחֲרָא פּוֹרְתָא. סוֹרְטָא דְעַל עֵינָא אִתְחַפֵּיָא בְּשַׁעֲרֵין סְגִיאִין. מְכַחֲלָא עֵינָא, וְלֹא מְסַתְּפֵל בְּמִישְׂרָא. הָאִי הוּא בַר נָשׁ זְמִין לְהָאִי, וְכִדְקָא חֲזִי לֵיהּ. ועל דא כתיב ביד איש עתי.

טוב עין הוא יברך

בגוש חֲלָב הֵיחָ אָדָם, שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁמְכָה בְּיָדוֹ, הֵיחָ מֵת, וְלֹא הֵיחָ אֲנָשִׁים מְתַקְרָבִים אֵלָיו. בְּסוֹרֵינָה

חֲלָבָא הָוֵה בַר נָשׁ, דְּבְכָל אַתְר דְּמַחֵי בִידוֹ, הָוֵה מֵת, וְלֹא הוּוּ בְּנֵי נָשָׂא מְקַרְבִין בְּהִרְיָה.

הִיָּה אָדָם, שְׁבַכְל מְקוֹם שָׁבוּ הַסְתַּפֵּל, אֶפְלוּ לְטוֹב, הַכֹּל הַתְּהַפֵּךְ לְרַע. יוֹם אֶחָד הָיָה אִישׁ אֶחָד הוֹלֵךְ בְּשׂוֹק, וְהָיוּ פָּנָיו מְאִירוֹת. בָּא אוֹתוֹ אִישׁ וְהַסְתַּפֵּל בּוֹ, וְנִבְקָעָה עֵינוֹ. מִשׁוּם כֶּף לְכֹל הָיָה אָדָם מוֹכֵן, לָזֶה וְלָזֶה. וְעַל זֶה כְּתוּב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֵלָא יִבְרָךְ.

בְּסוּרְיָא הָוָה בַּר נֶשׁ, דְּבַכְל אֶתְרֵי דְאִסְתְּבַל אֶפְילוּ לְטַב, בְּלֵא אֶתְהַפֵּךְ לְבִישׁ. יוֹמָא חַד הָוָה חַד בַּר נֶשׁ אֲזִיל בְּשׂוֹקָא, וְהוּוּ אֲנַפּוּי נְהִירִין. אֶתָּא הֵהוּא בַּר נֶשׁ וְאִסְתְּבַל בֵּיהּ, וְאִתְבְּקַע עֵינֵיהּ. בְּגִין כֵּךְ, בְּכֵלָא הָוָה בַּר נֶשׁ זְמוּן, לְהָאִי וְלְהָאִי. וְעַל דָּא כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יִבְרָךְ, אֵל תִּקְרֵי יִבְרָךְ אֵלָא יִבְרָךְ.

קטגור נעשה סניגור

וְלַמְדָּנוּ, הָאִישׁ הַזֶּה שְׁהִיָּה הוֹלֵךְ לְמַדְבָּר, כְּשֶׁהִגִּיעַ שָׁם אוֹתוֹ שְׁעִיר, הָיָה עוֹלָה לְהָר, וְדוּחָה אוֹתוֹ בְּשִׁפְתֵי יָדָיו, וְלֹא הָיָה מְגִיעַ לְחֻצֵי הָהָר עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֵיבָרִים אֵיבָרִים, וְאוֹתוֹ אִישׁ הָיָה אוֹמֵר: כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וְגו'. וּמִשׁוּם שְׁעוֹלָה אוֹתוֹ קִטְגוֹר וְנַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר שֶׁל יִשְׂרָאֵל, אַז הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵת כָּל חֲטָאֵי יִשְׂרָאֵל וְכֹל מַה שֶּׁכְּתוּב בְּאוֹתָם פְּתָקִים שֶׁלְמַעַלָּה לְהַזְכִּיר אֵת חֲטָאֵי בְּנֵי הָאָדָם, הוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְזוֹרֵק אוֹתָם כְּמוֹ זֶה לְמַקוֹם שֶׁנִּקְרָא מְצוּלוֹת יָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם.

וְתֵאנָא, הָאִי בַר נֶשׁ דְּהָוָה אֲזִיל לְמַדְבָּרָא, כִּד מְטָא בֵּיהּ בְּהֵהוּא שְׁעִירָא הָוָה סְלִיק לְטוּרָא, וְדַחֵי לֵיהּ בְּתֵרִין יָדָיו. וְלֹא הָוָה נְחִית לְפִלְגוֹת טוּרָא, עַד דְּאִתְעַבִּיד שִׁיפִין שִׁיפִין. וְהֵהוּא בַר נֶשׁ הָוָה אָמַר, כֶּף יִמְחוּ עוֹנוֹת עִמָּךְ וכו'. וּבְגִין דְּסְלִיק הֵהוּא קְטִיגוֹרְיָא וְאִתְעַבִּיד סְנִיגוֹרְיָא דְיִשְׂרָאֵל, כְּדִין קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, כָּל חוּבֵייהוּ דְיִשְׂרָאֵל, וְכֹל מַה דְּכְתִיב בְּאֵינוֹן פְּתָקִין דְּלַעִילָא, לְאִדְכָּרָא חוּבֵייהוּ דְבְּנֵי נֶשָׁא, נְטִיל לוֹן וְרַמֵי לוֹן כְּהָאִי גְוּוּנָא, לְאַתְרֵי דְאִתְקַרְי מְצוּלוֹת יָם. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מִיכָה ז) וְתִשְׁלִיךְ בְּמְצוּלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם.

חלק ג
דף ס"ג
ע"ב

שליחת השעיר לעזאזל

חלק ג
דף ס"ג
ע"א
רעיא
מהימנא

מצוה זו, שיעבד הפהן הגדול את עבודת אותו היום כמו שצריך, ולשלח שעיר לעזאזל. הסוד הזה כמו שנאמר, כדי שיפרד מהעם הקדוש ולא יתבע את חטאיהם לפני המלך ולא יקטרג עליהם, שהרי אין לו תקף ושלטון (בה) אלא רק כשמתחזק הרגז מלמעלה, ובאותו דורון מתהפך אחר כך לאפטרופוס עליהם, ועל כן נדחה מלפני המלך. והרי בארנו, משום שהוא קץ כל בשר.

והעם הקדוש נותנים לו כמו שהוא צריך שעיר, וסוד זה - (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמו שהוא בצד הקדשה זכר ונקבה, אף כך בצד הטמאה זכר ונקבה. משל אומרים, זרק עצם ללבלב, והוא ילחך את עפר רגלך.

פקודא דא, למפלח כהנא רבא פולחנא דההוא יומא כמה דאצטריך, ולמשלח שעיר לעזאזל. רזא דא כמה דאת אמר, בגין לאתפרשא מעמא קדישא, ולא יתבע חוביהון קמי מלכא. ולא יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושולטנו, (בה) בר פד אתקף רוגזא מלעילא, ובההוא דורנא אתהפך לבתר אפטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחיא מקמי מלכא. והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר. ועמא קדישא יתבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר, ורזא דא (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. כמה דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה גרמא, ילחך עפרא דרגלך.

הכל צריך, טוב ורע

שאלו את בן זומא, האם לסרס כלב? אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמו שהעולם צריך את זה, כך צריך העולם את זה. ועל זה נאמר, (בראשית א) והנה טוב מאד - זה

שאלו לבן זומא, מהו לסרוסי כלבא. אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי. ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד

מִלְאָף הַמּוֹת, אֵין לְבַטְלוֹ מִן הָעוֹלָם,
שֶׁהָעוֹלָם צָרִיךְ אוֹתוֹ. אָף עַל גַּב
שְׁפָתוֹב בּוֹ (ישעיה נב) וְהַכְּלָבִים עָזִי
נִפְשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וְגו', לֹא
יִתְבַטְלוּ מִן הָעוֹלָם. הַפֵּל צָרִיךְ, טוֹב
וְרַע.

וּמִשׁוּם כִּךְ יֵשׁ לָנוּ בַּיּוֹם הַזֶּה לְזֹרֵק
עֵצָם לַפֶּלֶב, עַד שֶׁהוּא גּוֹרֵר,
יִכְנָס מִי שִׁיכְנָס לְהִיכַל הַמְּלֶכֶךְ, וְאֵין
מִי שִׁימְחָה בְּיָדוֹ. אַחַר כֵּךְ יִכְשַׁפֵּשׁ
בְּזָנְבוֹ.

דָּא מִלְאָף הַמּוֹת. לִית לְבַטְלָא לִיהַּ מִן
עֲלָמָא, עֲלָמָא אֲצִמְרִיךְ לִיהַּ, אָף עַל
גַּב דְּכְתִיב בִּיהַּ, (ישעיה נב) וְהַכְּלָבִים עָזִי
נִפְשׁ לֹא יִדְעוּ שְׁבָעָה וְגו', לֹא
יִתְבַטְלוּ מִן עֲלָמָא. כִּלָּא אֲצִמְרִיךְ
טוֹב וְרַע.

וּבְגִינֵי כִךְ אִית לָן בַּיּוֹמָא דָּא לְמַרְמִי
לִיהַּ גְּרָמָא לְכַלְבָּא, עַד דְּאִיהוּ
גְּרִיר, יִיעוּל מָאן דִּיעוּל לְגַבֵּי הַיְכָלָא
דְּמֶלְכָא, וְלִית מָאן דִּימְחֵי בִּידוּי.
לְבַתֵּר יִכְשַׁפֵּשׁ לִיהַּ בּוֹנְבִיהַּ.

הַקְּב"ה חֵם עַל יִשְׂרָאֵל

מַה כְּתוּב? וְהַתּוֹדָה עָלָיו אֵת כָּל
עוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב וְנִשְׂא
הַשְּׁעִיר עָלָיו אֵת כָּל עוֹנוֹתָם. כִּיֹּן
שֶׁהוּא רוֹאֵה אֵת הַשְּׁעִיר הַזֶּה,
תְּשׁוּקָתוֹ אֵלָיו וְלֹהֵתֶתְקֵן עִמּוֹ, וְלֹא
יִדַּע מֵאוֹתָם הַחֲטָאִים שֶׁנּוֹטֵל
הַשְּׁעִיר. הוּא שָׁב אֶל יִשְׂרָאֵל, רוֹאֵה
אוֹתָם בְּלִי חֲטָאִים, בְּלִי פְּשָׁעִים,
שֶׁהֲרִי כֵּלָם שׁוֹרִים עַל רֹאשׁ הַשְּׁעִיר,
עוֹלָה לְמַעַלָּה וּמִשְׁבַּח אוֹתָם לְפָנָי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא רוֹאֵה אֵת עַדוֹת אוֹתוֹ הַמְּקַטְרֵג,
וְהוֹאִיל וְתְשׁוּקָתוֹ לְרַחֵם עַל עַמּוֹ, אָף
עַל גַּב שֶׁהוּא יוֹדֵעַ אֵת כָּל הַמַּעֲשָׂה,
הוּא חֵס עַל יִשְׂרָאֵל.

מַה כְּתוּב וְהַתּוֹדָה עָלָיו אֵת כָּל
עוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב וְנִשְׂא
הַשְּׁעִיר עָלָיו אֵת כָּל עוֹנוֹתָם. כִּיֹּן
דְּאִיהוּ חָמֵי הַאי שְׁעִיר. תִּיאוּבְתִיהַּ
לְגַבִּיהַּ, וְלֹא שְׁתְּכַלְלָא בְּהַדִּיהַּ, וְלֹא
יִדַּע מֵאֵינוּן חוּבִין דְּקָא נְטִיל שְׁעִיר.
תָּב לְגַבִּיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, חָמֵי לֹזֵן בְּלֹא
חוּבִין, בְּלֹא פְּשָׁעִין, דְּהָא כָּלְהוּ שְׂרָאן
בְּרִישָׁא דְשְׁעִיר, סְלִיק לְעִילָא, וְשַׁבַּח
לֹזֵן קָמֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא חָמֵי סְהַדוּתָא דְהַהוּא
מְקַטְרֵגָא, וְהוֹאִיל וְתִיאוּבְתִיהַּ לְרַחֵמָא
עַל עַמִּיהַּ, אָף עַל גַּב דְּאִיהוּ יוֹדֵעַ כָּל
עוֹבְדָא, חֵם עֲלִייהוּן דִּישְׂרָאֵל.

והכל שורה על זה, כדי שלא יעורר את סוד הדין מלמעלה, וזה יתחזק וישמדו בני העולם, שהרי זה בא מצד הדין הקשה, ואם זה יתעורר, הוא מתעורר בחטאי בני האדם, שהרי אין לו התעוררות לעלות למעלה לעורר דין קשה רק משום חטאי בני אדם. שהרי בשעה שאדם עושה חטא, זה מתאסף, וכמה אלפים מסייעים שלו, ומתפנסים שם ונוטלים אותו ועולים למעלה. הרחמן יצילנו. ועל הכל נותן הקדוש ברוך הוא עצה לישראל להנצל מפל הצדדים, ועל זה כתוב, (תהלים קמה) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שה' אלהיו. (עד כאן הרעיא

מהימנא).

ובלא שריא כדא, בגין דלא יתער רזא דדינא מלעילא, ויתקף האי וישתצון בני עלמא, דהא דא מסמרא דדינא קשיא קא אתי. ואי יתער האי, בחובי בני אנשא אתער. דהא לית ליה אתערותו לסלקא לעילא לאתערא דינא קשיא בר בדיל חובי בני נשא. דהא בשעתא דבר נש עביד חובא, אתכנש האי, וכמה אלף סייען דיליה, ומתכנפי תמן, ונטלי ליה, וסלקי לעילא רחמנא לישובן. ועל בלא ירב קדשא בריך הוא עימא לישראל לאשתובא מכל סמרון. ועל דא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיהוה ^{איהויהוה} אלהיו. (ע"כ רעיא מהימנא).

ביום הזה מזומן המלשין

ולא זה בלבדו, אלא בכל פעם שמזמן המלשין ונתנת לו רשות, צריכים לשים פנגדו במה שיתעסק ויעזב את ישראל. ביום הזה מזמן המלשין לרגל את הארץ. זהו שכתוב (איוב א) ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. והרי שנינו, משוט בארץ, מה זה? אלא זהו המלשין הגדול מקטרגם של ישראל.

ולא דא בלחודוי, אלא בכל זמנא דדלטורא זמין, ואתייהיב ליה רשותא, בעינן לשוואה לקבליה במה דיתעסק, ושביק לון לישראל. בהאי יומא דלטורא זמין לאללא ארעא. הדא הוא דכתיב, (איוב א) ויאמר יהוה ^{איהויהוה} אל השטן מאין תבא. והא תנינן, משוט בארץ, מאי הוא. אלא האי הוא דלטורא רבא מקטרגא דישראל.

חלק ג
דף ק"א
ע"ב

וְהָאֵתְעוּרְרוּ הַחֲבֵרִים, (שודאי)
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל
מְזַמְּנִים לְעֵבֶר בַּיָּם וּלְהַפְרֵעַ מִן
הַמְצָרִים, אָמַר: אֲנִי עִבְרָתִי בְּאַרְץ
הַקְדוּשָׁה, וְרֵאִיתִי שְׂאֵלָה לֹא רְאוּיִים
לְהַכְנִס לְתוֹכָהּ. אִם אַתָּה דָן דִּין -
הַדִּינִים שֶׁלָּהֶם כְּאֵן כְּמוֹ הַמְצָרִים. מַה
שׁוֹנִים אֵלָּו מֵאֵלָּו? אוֹ שְׂמִימֹתוֹ כָּלֶם
כְּאַחַד, אוֹ שְׂיַחְזְרוּ כָּלֶם לְמְצָרִים. וְלֹא
אַתָּה הוּא שְׂאֵמְרָתְךָ, (בראשית טו)
וְעִבְדוּם וְעֵנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מְאוֹת
שָׁנָה? וְהָרִי לֹא עָלוּ מִחֲשַׁבּוֹנוֹ אֶלָּא
מֵאֲתִים וְעֶשֶׂר, וְלֹא יוֹתֵר.

לְהַעֲסִיק אֶת הַמְקַמְרָג

אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: מַה
אֲעֹשֶׂה? כְּאֵן צְרִיכָה
הַשְׂתַּדְלוּת, לְהַבִּיא קֶרֶב כְּנִגְדּוֹ. אֲתָן
לוֹ בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק, וְיַעֲזֹב אֶת בְּנֵי,
וְהָרִי נִמְצָא בְּמַה שְׂיִתְעַסֵּק. מִיָּד אָמַר
לוֹ: הַשְׂמַת לְבָבְךָ אֶל עִבְדֵי אֵיזֵב כִּי אֵין
כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד חִלַּק לוֹ הַמַּלְשִׁין
בְּדַבְרִים, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת ה' וַיֹּאמֶר
הַחֲנָם יִרָא אֵיזֵב אֱלֹהִים.

לְרוּעָה שְׂרָצָה לְהַעֲבִיר צֵאנוּ בְּנֵהר
אַחַד. עֵבֶר זָאב לְהַתְגַּרְוֹת
בְּצֵאנוּ. הַרוּעָה הִזָּה חֲכָם, אָמַר: מַה
אֲעֹשֶׂה, שְׂבַעֲוֹד שְׂאֵנִי מֵעֵבִיר אֶת

וְהָאֵתְעוּרְרוּ חֲבֵרֵינָא, (דודאי) בְּהֵיִא
שְׁעָתָא דְהוּוּ זְמִינִין יִשְׂרָאֵל
לְמַעֲבַר יַמָּא, וְלֹאֲתַפְרַעָא מִמְצָרָאִי,
אָמַר, אָנָּא אַעֲבַרְנָא בְּאַרְעָא קְדִישָׁא,
וְחַמִּינָא דְלֹא אֲתַחֲזוּן אֲלֵינִי לְמִיעַל
בְּגוּוּהַ, אִי אַנְתָּ דָאֵין דִּינָא, דִּינֵיִיהוּ
הָכָא בְּמִצְרָאִי, מַה שְׂנֵינִין אֲלֵינִי מֵאֲלֵינִי,
אוֹ יְמוֹתוֹן בְּלָהוּ כְּחַדָּא, אוֹ יְהִדְרוֹן
בְּלָהוּ לְמְצָרִים. וְלֹא אַנְתָּ הוּא
דְאֵמְרָתְךָ, (בראשית טו) וְעִבְדוּם וְעֵנּוּ
אוֹתָם ד' מְאוֹת שָׁנָה, וְהָאֵ לֹא סְלִיקוּ
מִחוֹשְׁבַּנָּא אֶלָּא רד"ג, וְלֹא יוֹתֵר.

אָמַר קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא, מַאי אַעֲבִיד,
אֲשֶׁתַּדְלוּתָא בְּעֵיָא הָכָא,
לֹאֵיִתְתָּהּ קֶרֶבָא לְקַבְלֵיהָ, יְהִיבָנָא לֵיהָ
בְּמַה דִּיתְעַסֵּק, וְיִשְׁבּוֹק בְּהוּ לְבָנִי,
וְהָא אֲשֶׁתְּכַח בְּמֵאן דִּיתְעַסֵּק, מִיָּד
אָמַר לֵיהָ, הַשְׂמַת לְבָבְךָ אֶל עִבְדֵי אֵיזֵב
כִּי אֵין כְּמַהוּ בְּאַרְץ. מִיָּד פָּלַג לֵיהָ
דְלַטוּרָא בְּמֵלִין, וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת
יְהוָה וַיֹּאמֶר הַחֲנָם יִרָא אֵיזֵב אֱלֹהִים.

לְרַעֲיָא דְבַעֲי לְאַעֲבַרָא עֲאנִיָּה בְּחַד
נְהָרָא, אַעֲבַר זָאבָא לְקַמְרָנָא
לֵיהָ בְּעֵאנִיָּה, רַעֲיָא הָוָה חֲכָם, אָמַר
מַאי אַעֲבִיד, דְבַעֲוֹד דְאָנָּא אַעֲבַר

הטלאים, הוא יתגרה בצאן? הרים עיניו וראה בין הצאן תיש אחד מאותם תישי הבר, שהיה גדול וחזק. אמר: אזרק זה כנגדו, ובעוד שמתגרים זה בזה, אעביר את כל הצאן וינצלו ממונו.

כף הקדוש ברוך הוא. אמר: ודאי התיש הזה גדול אחד וחזק ואלים, אזרק כנגדו, ובעוד שהוא מתעסק עמו, יעברו בני, ולא ימצא קטגור עליהם. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך. עד שהקדוש ברוך הוא זוג אותם כאחד, שפכתוב הנו בידך. בעוד שהוא מתעסק בו, עזב את ישראל, ולא נמצא מקטרג אליהם.

אף כּאן ביום הזה המלשין מזמן לרגל את הארץ, וצריכים לשלח כנגדו במה שיתעסק (בדגמה שלו), ובעוד שהוא מתעסק בו, עוזב את ישראל. ומשל אומרים למזל של בית המלך: תן לו מעט יין, וישבחר לפני המלך. ואם לא, יאמר למלך דבור רע. לפעמים נוטלים את אותו דבור עליוני בית המלך, והמלך עושה בגללו דין.

רבי יצחק אמר, לשוטה שעומד לפני המלך, תן לו יין, ואחר כך

לטלייא, יקטרג הוא בעאני. זקף עינו, וחמא בין עאנא, חד תיישא מאלין תיישי ברא, דהוה רב ותקיף. אמר, אשדי דא לקבליה, ובעוד המקטרגי דא בדא, אעבר לכל עאנא, וישתזבון מניה.

כף קדשא בריך הוא אמר, ודאי הא תיישא חד רב ותקיף ואלים, אשדי לקבליה, ובעוד דהוא ישתדל ביה, יעברון בני, ולא ישתכח קטיגורא לגבייהו. מיד, ויאמר יהוה יהוה אל השטן השמת לבך. עד דקודשא בריך הוא זווג להו כחדא, דכתיב הנו בידך. בעוד דהוא אשתדל ביה, שביק לון לישראל, ולא אשתכח קטיגורא לגבייהו.

אוף הכי כהאי יומא, דלטורא זמין לאללא ארעא, ובעינא לשדרא לקבליה במה דיתעסק (פנונא דליה), ובעוד דאיהו אשתדל ביה, שביק לון לישראל. ומתלא אמרי לולולא דבי מלכא, הב ליה זעיר חמרא, וישבחר קמי מלכא. ואי לא יימא למלכא מלה בישא. לומנין נטלין לה לההיא מלה, עלאי דבי מלכא, ומלכא עביד דינא כניניה.

רבי (דף ק"ב ע"א) יצחק אמר, לשטיא דקאים קמי מלכא, הב ליה

אמר לו והראה לו כל אותן טעויות שעשית וכל אותן רעות, והוא יבא וישבח אותך, ויאמר שלא נמצא בעולם פמותך. אף כּאן, הרי עומד המלשין תמיד לפני המלך, ישראל נותנים לו את הדורון הזה, ובדורון הזה פתק לכל הרעות ולכל הטעויות ולכל החטאים שעשו ישראל, והוא בא ומשבח את ישראל, ונעשה עליהם סגור, והקדוש ברוך הוא מחזיר את הכל לראש הרעים של עמו, משום שכתוב (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, אוי לו לעם של עשו בשעה ששולחים את השעיר הזה לאותו המלשין שממנה עליהם, שבגללו בא לשבח את ישראל, והקדוש ברוך הוא מחזיר את כל החטאים על ראש עמו, משום שכתוב (תהלים קא) דבר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא היו יודעים אמות העולם מהשעיר הזה, לא משאירים את ישראל יום אחד בעולם.

בא ראה, כל אותו יום הוא מתעסק עם אותו שעיר, ומשום כך הקדוש ברוך הוא מכפר לישראל ומטהר אותם מהכל, ולא נמצאת

חמרא, ולבחר אימא ליה, ואחזי ליה, כל אינון טעוון דעבדת, וכל אינון בישין, והוא ייתי וישבחה, ויימא דלא ישתבח בעלמא כוותך. אוף הכא, הא קאים דלטורא תדיר קמי מלכא, ישראל יהבין ליה האי דורון, ובהאי דורון פתקא, לכל בישין, ולכל טעוון, ולכל חובין דעברו ישראל, והוא אתי ומשבח להו לישראל, ואתעביד סניגורא עליהו, וקודשא בריך הוא אהדר כלא לרישא דבישי דעמיה, בגין דכתיב, (משלי כה) כי גחלים אתה חתה על ראשו.

אמר רבי יוסי, ווי לון לעמא דעשו, בשעתא דהאי שעיר משדרי לההוא דלטורא ממנא דעלייהו, דבגיניה אתי לשבחה לון לישראל, וקודשא בריך הוא אהדר כל אינון חובין לרישא דעמיה, בגין דכתיב, (תהלים קא) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני. אמר רבי יהודה, אלמלא הוו ידעי אומות העולם מהאי שעיר, לא שבקין לון לישראל, ימא חד בעלמא.

תא חוי, כל ההוא ימא משתדל איהו כההוא שעיר, ובגין כך קדשא בריך הוא מכפר להו לישראל, ודכי לון מבכא, ולא

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

קטגוריה לפניו. אחר כך הוא בא ומשבח את ישראל, ואז שואל אותו, כמו שנאמר, ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. משיב בתשבחתם של ישראל, והקטגור נעשה סגור והולך לו.

אשתבח קטגוריא קמיה. לבתר, הוא אתי ומשבח להו לישראל. וכדין שאיל ליה, כמה דאת אמר, ויאמר יהוה אלהינו אל השטן מאין תבא, אתיב בתושבחתיהו דישראל, וקטגורא אתעביד סניגורא ואזיל ליה.

כחו ש' שער

אז הקדוש ברוך הוא אומר לשבעים השרים שסביב הפסא: ראיתם את המלשין הזה, איך עומד על בני תמיד? (מספיימים) הרי שער אחד שנמצא (שנשלח) אצלו בפתק עם כל חטאיהם וכל טעיותיהם, וכל מה שחטאו וחבו לפני, והוא קבל אותם. אזי כלם מספיימים שיחזרו אותם החטאים על עמו.

בדין קדשא בריך הוא אמר לשבעין שרין דסחרין כורסייא, חמיתון האי דלטורא, היאך קאים על בני תדיר, (אסתכמו) הא שעירא חדא דאשתכח (ס"א אשתדר) גביה, בפתקא דכל חוביהו וכל מענותיהו, וכל מה דחטו וחבו קמאי, והוא קביל לון. בדין אסתכמו כלהו, דיהדרון אינון חובין על עמיה.

העונות חוזרים על ראשי עמו

רבי אבא אמר, כל אותם עונות וחטאים נדבקים בו, כמו שפתיב (מיכה ז) ותשליך במצלות ים כל חטאתם. ואחר כך כלם חוזרים על ראשי עמו, זהו שפתיב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. ביום הזה מתעטר הכהן בעטרות עליונות, והוא עומד בין

רבי אבא אמר, כל אינון חובין וחטאין מתדבקין ביה, כמה דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם. ולבתר, בלהו מתהדרן ברישיהון דעמיה, הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם אל ארץ גזרה. בהאי יומא מתעטר כהנא בעטרין עלאין, והוא

עליונים ותחתונים, ומכפר עליו ועל ביתו, ועל הכהנים, ועל המקדש, ועל כל ישראל.

קאים בין עלאי ותתאי, ומכפר עליה ועל ביתיה, ועל כהני, ועל מקדשא, ועל ישראל כלהו.

ושעיר עזים אחד

ועוד, ושעיר עזים אחד - שני שעירים הם, שנאמר עליהם (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. שעיר לה', בגלל מעוט הלבנה, והוא שעיר אחד ליהו"ה לחטאת. אחד - מצד היחוד. אבל שעיר של עזאזל לא כתוב בו אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא - ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כמו שאמר יעקב, (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אף כן שחד, לשבר הרגז של סמא"ל שלא יתקרב למקדש לקטרג.

ועוד ושעיר עזים אחד, תרין שעירין אינון, דאתמר עליהו (ויקרא טז) ולקח את שני השעירים וגו' גורל אחד ליהוה ^{איהוה} וגורל אחד לעזאזל. ^{איהוה} שעיר ליהוה, בגין מיעוט סיהרא, ואיהו שעיר אחד ליהוה ^{איהוה} לחטאת. אחד: מספרא דיחודא. אבל שעיר העזאזל, לא כתוב ביה אחד, לא קרבן, ולא אשה, ולא עולה. אלא ושלח ביד איש עתי המדברה. ושלח, כדאמר יעקב (בראשית לב) מנחה היא שלוחה לאדני לעשו. אוף הכי שוחד, לתברא רוגזא דסמא"ל, דלא יתקריב למקדשא לקטרגא.

חלק ג
דף
רמ"ח
ע"א

משל לכלב שהוא רעב, ומי שרוצה שלא ינשף אותו, נותן לו בשך לאכל או לחם, וישקה אותו מים. וסוד הדבר - (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובזה יחזר לאהבתו של האדם. שלא די שלא ינשף אותו בכמה יסורים, אלא יחזר להיות עליו סגור, ויחזר להיות אוהבו.

לכלבא דאיהו רעב, ומאן דבעי דלא נשיף ליה, יהיב ליה בשרא למיכל, או נהמא, וישקי ליה מיא. ורזא דמלה, (משלי כה) אם רעב שנאף האכלהו לחם וגו'. ובכא יתהדר רחימו דבר נש, דלא די דלא נשיף ליה בכמה יסורין, אלא אתהדר למהוי ליה סגיגורא, ואתהדר רחימוי.

נושא עוון

ומדוע היו שולחים אותו ביד איש עתי, פגים. בגין דסטרוין אחרנין כלהו מארי מומין, ואתקראו שעירים, דכתיב, (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ואתמר בהון, (ויקרא יז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. דעלייהו אתמר, (דברים לב) יזבחו לשדים לא אלה. ובשעיר זה נפרש מהכל, ונושא את כל חובות ישראל עליו, כמו שנאמר (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. ועוד, אחר שנוטל הוא - ונשא. הקדוש ברוך הוא (שמות לד) נשא עון. מה בין נושא לנשא? נשא - משאוי. נשא - הרמת המשאוי.

(ובחבור קדמון) (ע"כ רעיא מהימנא).

ואמאי הוּו שְלַחִין ליה ביד איש עתי, פגים. בגין דסטרוין אחרנין כלהו מארי מומין, ואתקראו שעירים, דכתיב, (ישעיה יג) ושעירים ירקדו שם. ואתמר בהון, (ויקרא יז) ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים. דעלייהו אתמר, (דברים לב) יזבחו לשדים לא אלה. ובשעיר דא, אתפרש מכללא, ונושא כל חובין דישראל עליה, כמה דאתאמר, (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו את כל עונותם. ועוד, בתר דנטיל איהו ונשא. קדשא בריך הוא (שמות לד) נשא עון. מאי בין נושא לנשא. נשא: מטולא. נושא: סליקו דמטולא.

(ובחבורא קדמאה) (ע"כ רעיא מהימנא)

כמו למטה כן למעלה

למדנו, באותה שעה שכתוב ולקח אהרן את שני השעירים וגו', הם מתעוררים באות יום למעלה ורוצים לשלט (לשטות) ולצאת לעולם. פיון שהפנה מקריב את אלו למטה, אז נקרבים אותם שלמעלה, ואז עולים הגורלות בכל הצדדים. הפנה נותן גורלות למטה, הפנה נותן גורלות למעלה. כמו שאחד נשאר

תאנא, בההיא שעתא דכתיב, ולקח אהרן את שני השעירים וגו', מתערין אינון בההוא יומא לעילא, ובעיין לשלטאה (נ"א לשטאה) ולמיפק בעלמא. פיון דכהנא מקרב אלין לתתא, מתקרבין אינון לעילא. כדיון עדבין סלקין בכל סטרוין, כהנא יהב עדבין לתתא, כהנא יהיב עדבין לעילא. כמה דחד

חלק ג
דף ס"ג
ע"א

עם הקדוש ברוך הוא למטה, ואת האחד מוציאים לאותו המדבר, כך גם למעלה אחד נשאר עם הקדוש ברוך הוא, ואחד יוצא לשוטט בעולם לאותו המדבר העליון, ואחד נקשר באחד.

אשתאר ביה בקודשא בריך הוא לתתא. וחד אפקין ליה ליהוה מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, ליהוה מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

לפני ה' תטהרו

וְכָל אוֹתֶם הַסְּפָרִים הַפְּתוּחִים לְפָנָיו וְכַתּוּבִים לְפָנָיו אֵת כָּל אוֹתֶם הַחֲטָאִים, הוּא מְזַכֵּה אוֹתֶם וּמְטַהֵר אוֹתֶם מִכָּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו ה' תְּטַהְרוּ. לְפָנָיו ה' מִמֶּשׁ. אוֹתֶם שְׂאוּמְרִים אֵת הַפְּסוּק, אוֹמְרִים עַד כָּאן וְלֹא יוֹתֵר. וְאִין רְשׁוֹת לְאַחַר לוֹמַר תְּטַהְרוּ, אֲלֵא הִכְהִין הַגְּדוֹל שְׁעוּבַד אֵת הָעֵבוּדָה, וְקוֹשֵׁר אֵת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּפִיו. וְכִשְׁהִיָּה נִקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפִיו, אוֹתוֹ קוֹל יוֹרֵד וּמְכֶה בּוֹ, וּמְאִירָה הַמְּלָה בְּפִי הִכְהִין, וְאוֹמַר תְּטַהְרוּ. עַבְד עֵבוּדָה, וּמִתְבָּרְכִים כָּל אוֹתֶם הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ.

וְכָל אֵינּוֹן סְפָרִין דְּפִתְחִין קְמִיָּה, וְכַתִּיבִין קְמִיָּה כָּל אֵינּוֹן חוּבִין, הוּא מְזַכֵּי לֹון, וּמְדַכֵּי לֹון מְבַלְהוּ, הָדָא הוּא דְכַתִּיב מִכָּל חֲטָאֵיכֶם לְפָנָיו יְהוָה אֱהִי־וְהִיָּה תְטַהְרוּ. לְפָנָיו יְהוָה אֱהִי־וְהִיָּה מִמֶּשׁ, אֵינּוֹן דְּאִמְרִין קְרָא, עַד הֵכָא אִמְרִין, וְלֹא יוֹתֵר. וְלִית רְשׁוֹ לְאַחְרָא דְלִמָּא תְטַהְרוּ, אֲלֵא כִהְנָא רְבָא, דְּפִלַּח פּוֹלְחָנָא, וְקוֹשֵׁר שְׂמָא קְדִישָׁא בְּפוּמִיָּה, וְכַד הוּא אֲתַקְשָׁר וּמִתְבָּרַךְ בְּפוּמִיָּה, הֵהוּא קְלָא נְחִית וּבְטַשׁ בִּיָּה, וְאֲתַנְהִיר מְלָה בְּפוּמִיָּה דְכִהְנָא, וְאוֹמַר תְּטַהְרוּ. פִּלַּח פּוֹלְחָנָא, וּמִתְבָּרְכִין כָּל אֵינּוֹן עֲלִאִין דְּאֲשְׁתְּאַרוּ.

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

כניסת הכהן גדול לקדש הקדשים

אחר כך רוחץ גופו ומקדש ידיו להפגס לעבודה קדושה אחרת. עד שיתפנו להפגס למקום

ולביתר אסחי גופיה, וקדש ידיו, לאעלא בפולחנא אחרא קדישא. עד דיתכונן למיעל לאתר

חלק ג
דף ס"ז
ע"א

אחר עליון קדוש מהכל. שלש שורות מקיפות אותו; של אחיו הפהנים, ולוים, ומכל שאר העם. (ברכות לפניו) זוקפים ידים עליו בתפלה, וקשר של זהב תלוי ברגלו. נוטל שלש פסיעות, וכלם עומדים במקומם ולא הולכים אחריו. (היה מקטיר קטרת).

אחרא עלאה, קדישא מבלא. תלת שורין סחרין ליה, כהני אחוי, וליואי, ומכל שאר עמא בלהו. (ברפאן קמיה) זקפין ידן עליה בצלותא וקטרא דדהבא זקפא ברגליה. נטיל תלת פסיען, ובלהו קיימין בקיימייהו, ולא נטלין בתרייה (הוה אקטיר קטורת).

הקטרת הקטורת

הולך שלש פסיעות אחרות, (רשומה בלב) מקיף את מקומו. הולך שלש פסיעות, וסותם את עיניו ונקשר למעלה. נכנס למקום שנכנס, שומע קול כנפי הפרובים שפוזמרים ומקישים בכנפים הפרושות למעלה. היה מקטיר את הקטרת, ושוכף קול כנפיהם ונדבקים בלחש.

נטיל תלת פסיען אחרן, (רשימא בלבא) אסחר לדוכתיה. נטיל תלת פסיען, אסתים עיינין, ואתקשר לעילא. עאל לאתר דעאל, שמע קול גרפי דכרוביאי מוזמרין, ואקישן גרפין פרישאן לעילא. הוה אקטיר קטורת, משתכבא קול גרפיהו ובלחישו אתדבקן.

עת רצון ושמחה

אם הפהן זוכה, שהרי למעלה נמצא בשמחה - אף כאן באותה שעה יוצא רצון האור המתבשם מריחות של הרי אפרסמון טהור שלמעלה, והולך בכל אותו המקום. נכנס הריח לשגי נקבי חטמו, ולבו מתישב. אז הכל הוא בלחש, ולא נמצא שם פתחון פה. פותח הפהן את פיו בתפלה ברצון, בשמחה, ומתפלל את תפלתו.

אי כהנא זכי, דהא לעילא כחידו אשתכח, אוף הכא בההיא שעטא נפיק רעוא דנהורא, מתבסמא מריחין דטורי אפרסמונא דכיא דלעילא, ואולא בכל ההוא אתר, אעיל ריחא בתרי נוקבי דחוטמיה, ואתיישבא לבא. כדין פלא הוא בלחישו, ופטרא לא אשתכח תמן. פתח כהנא פומיה בצלותא ברעותא בחדוותא, וצלי צלותיה.

אחר שסיים, זוקפים הכרובים כמו מקדם את פניהם ומזמרים. אז יודע הכהן שהיה רצון, ועת שמחה לכל, והעם יודעים שתפלתו התקבלה, כמו שכתוב (ישעיה א) אם יהיה חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא שב לאחוריו ומתפלל תפלתו. אשרי חלקו של הכהן, שהרי על ידו שמחה על שמחה נמצאת באותו יום למעלה ולמטה. על אותה שעה כתוב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו אשרי העם שה' אלהיו.

בתר דסיים, וקפין כרוביאי במלקדמין גדפייהו, ומזמרינן. כדון ידע בהנא דרעותא הוה, ועידון חדוותא לכלא, ועמא ידעין דאתקבל צלותיה, כמה דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים פשלג ילבינו. והוא תב לאחוריה, וצלי צלותיה. וזכאה חולקיה דכהנא, דהא על ידו חידו על חידו אשתכח ההוא יומא לעילא ותתא, על ההיא שעתא כתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שצכה לו, אשרי העם שיהויה ^{אחוריהו} אלהיו.

ההואות על הכפרת

למדנו, בשעה שנכנס עם דם הפר, מוכן בראש האמונה, ומזה באצבעו, ככתוב והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת. ואיך עושה? טובל בראשי (בדיבק) האצבעות, ומזה כמצליף בטפות האצבע לצדי הטביר (השפיע) (הכפרת), מזה ומתכונן, ומתחיל למנות: אחת, אחת ואחת. אחת לבדה, ואחת שכוללת הכל. אחת השבח של הכל, האחת שהכל חוזרים פנגדה, אחת הראש של הכל. אחר כך אחת ואחת, שהם שורים

תאנא, בשעתא דעאל בדמא דפר, מכוין ברישא דמהימנותא, ואדי באצבעיה, כמה דכתיב, והזה אתו על הכפרת ולפני הכפרת והיד עביד. בסים בקפטא (ס"א בקפטא) דאצבעא, ואדי כמצליף, בטיפין דאצבעא, לסטרי קפתורא (ס"א קפטורא) (ס"א כפורתא), אדי ואתכוון, ושארי למגני אחת, אחת ואחת. אחת בלחודהא, אחת דכליל כלא, אחת שבחא דכלא, אחת דכלא אהדרן לקבלה, אחת רישא דכלא. לבתר אחת ואחת, דאינון שריין כחדא,

חלק 1
דף ק"ב
ע"א

ברעותא באחוותא, ולא מתפרשן לעלמין.

בתר דמטא להאי ואחת, דהיא אימא דכלא. מכאן שארי לממני בזווגא, ומני ואמר, אחת ושתיים. אחת ושלש. אחת וארבע. אחת וחמש. אחת ושיש. אחת ושבע. בגין לאמשכא ולנגדא להאי אחת, דהיא אימא (מא) עלאה, בדרגין ידיען, לכתרא (ס"א לנהרא לאימא) דאימא תתאה. ולאמשכא נהרין עמיקין מאתרייהו לפנסת ישראל. ועל דא, יומא דא תרין נהרין כחדא, אימא עלאה נהרא לאימא תתאה. ועל דא כתיב יום הכפורים, כמה דאתמר.

כאחד, ברצון ובאחווה, ולא נפרדים לעולמים.

אחר שמגיע לנאחת הזו, שהיא אם הפל, מכאן מתחיל למנות בזווג, ומונה ואומר: אחת ושתיים, אחת ושלש, אחת וארבע, אחת וחמש, אחת ושיש, אחת ושבע. כדי למשך ולהשפיע לאחת הזו, שהיא האם (היס) העליונה, בדרגות ידועות, לפתר (לנהר לאימא) של אמא התחתונה, ולהמשיך נהרות עמקים ממקומם לכנסת ישראל. ועל כן ביום השני שני אורות מאירים כאחד, האם העליונה מאירה לאם התחתונה, ועל כן כתוב יום הכפורים, כמו שנתבאר.

במה יודעים אם נתקבלה התפלה

אמר רבי יצחק קפמרא חדא קשירא ברגלוי דכהנא, בשעתא דהוה עאל, דאי ימות התם, יפקוהו מלבר. ובמה ידעי. בההוא זהוריתא אתיידע ואשתמודע, כד לא יהפך גונוי. בההיא שעתא אשתמודע, דכהנא אשתכח לגו בחטאה. ואי יפוק בשלם, בזהוריתא אתיידע ואשתמודע, דיהפך גונוי לחור. כדן חדוותא היא בעלאי ותתאי. ואי לאו כלהו אשתכחו בצערא, והו ידעי כלא, דלא אתקבלו צלותהון.

חלק 2
דף ק"ב
ע"א

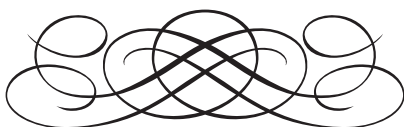
אמר רבי יצחק, שרשרת אחת קשורה לרגלי הפהן בשעה שהיה נכנס, שאם ימות שם, יוציאוהו מבחוץ. ובמה יודעים? באותה זהורית נודע והפר, כשלא נהפך צבעו. באותה שעה נודע שהפכה נמצא בפנים בחטא. ואם יצא בשלום, בזהורית יודע ויפר, שיהפך צבעו ללבן, אזי שמחה היא בעליונים ובתחתונים. ואם לא, כלם נמצאו בצער, והיו כלם יודעים שלא התקבלו תפלותיהם.

אם שגורה תפילתו בפיו

חלק ג
דף ק"ב
ע"א

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן דְּהוּה עָאֵל, **אָמַר** רַבִּי יְהוּדָה, פִּינּוֹן שְׁהִיָּה נְכֻס, וְטַמְטַם עֵינוּי דְלָא לְאִסְתַּכְלָא וְטַמְטַם עֵינוּי דְלָא לְאִסְתַּכְלָא לְהִסְתַּכְלָא בְמָה שְׁלָא צְרִיךְ, וְהִיָּה שׁוֹמֵעַ קוֹל פְּנֵי הַכְּרוֹבִים מְזַמְרִים וּמְשַׁבְּחִים, הִיָּה יוֹדֵעַ הַכֹּהֵן שְׁהַפֵּל הִיָּה בְשִׁמְחָה, וְיֵצֵא בְשָׁלוֹם. וְעַם כָּל זֶה, בְּתַפִּלְתּוֹ הִיָּה יוֹדֵעַ, שְׁהַמְלִים יוֹצֵאִים בְּשִׁמְחָה וּמִתְקַבְּלִים וּמִתְפָּרְכִים כְּרָאוּי, וְאִזּוּ הִיא שִׁמְחָה בְּעֵלְיוֹנִים וּבַתְּחִתּוֹנִים.

וְתַתְּאֵי.

בס"ד

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

לכבוד בנק _____

סניף _____

כתובת הסניף _____

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה																	
4	7	6	9	5															

אני/הח"מ _____ (שם בעל/ החשבון ממוצע בספרי הבנק) _____ מס' זהות _____

רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותנים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו/נו הניל בסניככם, בנין תרומה בסכומים ובמועדים שיוצאו לכם מדי פעם באמצעי מגנטי, ע"י ז"ן עדן התחנות" כמפורט מטה ב"פרטו הרשאה".

2. ודוע לי/לנו כי:

א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה מפני/מאתנו בכתב לבנק ולז"ן עדן התחנות" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מותו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול ע"י הוראת כל דין.

ב. אזהרה/גריה רשאי/ם לבטל מראש חוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב.

ג. אזהרה/גריה רשאי/ם לבטל חוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב אם אכזיב/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.

3. ודוע לי/לנו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נכונים שעלינו להסדיר עם המוטב.

4. ודוע לי/לנו, כי סכומי החיוב ע"י הרשאה זו, ויפועו בדפי החשבון וכי לא תישלח לי/לנו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בנין חיובים אלה.

5. הבנק יפעל בתאמת להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מפעה חוקית או אחרת לביצועו.

6. הבנק רשאי להוציא/נינו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לי/לנו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.

7. נא לאשר לי/נו עדן התחנות" בספח המחבר לזה, קבלת הוראות אלו מפני/מאתנו.

פרטי הרשאה _____ מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____

חתימת בעל/י החשבון _____

קוד מסלסה		סוג חשבון	מספר חשבון																	
בנק	סניף																			

אישור הבנק

לכבוד "ז"ן עדן התחנות" (עפי' זוהר פ' לך לך)

רח' נחשון 20 בית שמש 29099

בית שמש

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה																	
4	7	6	9	5															

קבלנו הוראות פ. _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופועו באמצעי מגנטי שהצוינו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בתאמת לפירוט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בתאמת כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה מפעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאו/י בעל/י החשבון מן ההסדר. אישור זה יא' פועל בתחייבות/חובים כלפינו, לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

ככבוד רב,

בנק _____

סניף _____

חתימה וחותמת הסניף _____

תאריך _____